

A bajok akkor kezdődtek, amikor Lucas meghalt. Egyik napról s másikra, költözött el az árnyékvilágból, s ahogy mondani szokás, itt hagyta a telepet ebek harmincadjára. Lucas papa valaha miniszterhelyettes volt, amúgy békés, rendes ember Csendesen beletörődött, hogy kibillentették a hatalomból, s mint Lucifert, a bűnös angyalt, levetették az égből. Belátta, hogy bármennyire igyekezne is, nem lenne képes visszatornázni magát a csúcsra, ezért nem is erőltette a dolgot. Megelégedett a telep vezetésével, és csak nagy ritkán, jubileumok, ünnepi látogatások alkalmával szedte elő kitüntetéseit és magsárgult okleveleit a fiatalabb generáció okulására. Azok valószínűleg okultak is belőle, bár kétlem, hogy úgy, ahogy Lucas papa szerelte volna

Őszintén szólva nem volt nagy művészet a telep irányítása. A területi szeméttelp vagy hivatalos nevén Területi Hulladékgyűjtő és Feldolgozó Állomás több száz hektárnyi mezőn húzódott, dombok, völgyek, patakok között. Három kapu vezetett a lerakóhelyekhez szigorú, előírászerű biztonsági rendszerrel nehezítve az esetleges illetéktelen behatolók dolgát. Minden kapunál egy-egy állig felfegyverzett kapuőr üldögélt hatalmas, külön erre a célra kiképzett farkaskutyákkal. Az őrbódé biztonsági berendezéséhez riasztórendszer tartozott, amely tizedmásodpercek alatt lezárta a kapukat, éppen úgy, mint egy előkelő bankban. A hulladékok lerakása csak illetékes szervek írásbeli engedélye alapján történhetett. A hulladékot szállító autó vezetője felmutatta az engedélyt a portásnak, aki gépbe táplálta az engedély számát. Ha a gép válasza igenlő volt, azaz az engedély valódi, a gépkocsivezető kapod egy sektorszámot, ahova lerakhatta terhét. Soha nem volt még példa, hogy valaki engedély nélkül vagy éppen hamis engedély birtokában kísérelt volna meg hulladékot lerakni Ez utóbbi ugyanis igen súlyos börtönbüntetést vont maga után.

A szeméttelp területén kétféle feldolgozó is működött: az egyik zúzó- és égetőmű, amely zúzás után hőenergiává alakította a hulladékot, a másik pedig biológiai erőmű, amely részben

biogázt, részben pedig komposztot termelt. Az egészségre ártalmas és egyelőre felhasználhatatlan hulladékot külön tárolókban helyeztük el, arra számítva, hogy a technológiai folyamatok tökéletesítésével előbb-utóbb ezek használására is sor kerülhet. Lucas papa bölcs ember volt. Nem sokat törődött a telep irányításával. Megelégedett azzal, hogy elsáncolta magát irodájában, a harmadik emeleten, és aláírta, amit eléje tettem. Többnyire még csak meg sem nézte, mit ír alá. Tudta, hogy tökéletesen megegyeznek az érdekeink.

Én akkortájt a szemételep második embere voltam Végzettségemet tekintve mérnök, de később elvégeztem a közgazdasági egyetemem, majd a biológiai fakultást is. Akkor még volt annyi ambíció bennem, hogy azt higgyem, viszem valamire, ugródeszkának tekintettem csak a telepet: azt gondoltam, hogy dobbantók rajta egyel, aztán a magasba szállók.

Az évek közben csendesen múllak, s a szárnyalás elmaradt. Talán azért is, mert lassan lecsillapodtam, és más szemmel néztem a világot. Láttam magasra szárnyalást és bukást nem is eleget, arról nem is beszélve, hogy egy szemételep hatása alól csak nehezen tudja kivonni magát az ember... Sétálsz a szeméthalmok között, és látod, hogy ami tegnap még fontos volt, ma már arra sem méltó, hogy belerúgjanak. Ha valaki meg akar győződni a "Sic transit gloria mundi" igazságáról, javasolom, látogasson el egyszer egy szemételepre.

Lucas papa meghalt, és én izgatottam vártam, hogy kit helyez fölém a végzet. Merthogy *én* nem lehetek a telep vezetője, abban biztos voltam. Tudtam, hogy a második emberből csak a legritkább esetben lehet első. A második az, aki a munkát végzi, rá mindig ott van szükség, ahol dolgozni kell a második helyen. A vezetői pozíció ugyanakkor ejtóernyős állás: valakit leejtenek valahonnan, és éppen oda esik.

Leggyötrőbb álmomban sem gondoltam volna azonban, hogy éppen Hilfgott lesz az, akit fölém ellenek. Nem mintha valaha is találkoztam volna vele hozzátehetem persze, hogy szerencsémre

Hilfgott a Biztonsági Szolgálat magas rangú tisztje volt, és csak a jó ég a megmondhatója, hogy miért kötöttek útilaput a talpa alá. Mindenesetre kapott egy ejtóernyőt, és beszállt vele Lucas papa árván hagyott irodájába. Dávid Hilfgott alacsony, kopaszodó emberke volt, átható kék szemekkel Katonás tartása, peckes járása, kemény, beszéde korábbi munkahelyén töltött legszebb napjait idézte. Mindazonáltal azt reméltem, valahogy csak kijövünk egymással.

Már a második napon, ahogy elfoglalta a vezetői irodát, magához rendelt. Nem kínált ülőhellyel, mint Lucas papa szokta, sőt maga sem ült le. Hátrakulcsolta a kezét, és járkálni kezdett faltól falig.

- Remélem, tudja a kötelességét, Adams - kezdte a beszélgetést, amely egyre inkább kezdte nem beszélgetés jellegét öltetni. - Ön feltétlen és gondolkodás nélküli engedelmisséggel tartozik nekem. Beszéltem a szektorvezetőkkel. Mondhatom, szép kis banda! Fogalmuk sincs róla, milyen fontos beosztásban dolgoznak. Egyszerűen elképesztő, milyen könnyedén veszik a dolgokat. Valami elképesztő civil lazasággal! Érti?

- Igenis, uram - mondtam bátortalanul.

- Micsoda?!

- Mi micsoda. Azt mondtam, hogy Igenis, uram...

Megállt előttem, és alulról felfelé az arcomba nézett.

- Ennek is vége, megértette? Nincs többé igenis. Ha én mondok valamit, és kérdő hangsúllyal teszem, vagy parancsoló hangsúllyal, akkor erre csak egyetlen válasz létezik: értettem! Értette?

- Igeen. Értettem, uram.

- Na látja! Mindennek ez az alapja. A fegyelem és az engedelmisség. Üljön le!

Leültem az asztala elé tolt székre, ő maga pedig az asztal mögé ült. Kinyújtotta a kezét, megfordította az asztali lámpát úgy, hogy éppen szembevilágítson velem. Nem láttam mást, csak a százas égő szemet hasogató fényt: arca elveszett az asztal mögötti homályban.

- Így ni! Mostantól kezdve mindennap pontosan három óra nulla nullakor bejön hozzám beszélőre. Értette?

- Igen, de...

- Értette?

- Értene. Mi ezt korábban úgy hívtuk, hogy beszámoló, és csak havonként egyszer...

- Ha jól emlékszem, nem adtam engedélyt a beszédre. Csak akkor beszél, ha kérdezem. Tehát naponta három nulla nullakor jön beszélőre. Már a mai napon nekilátunk a rendteremtésnek. Azt hittem, rosszul hallok.

- Minek? Rendteremtésnek? Hiszen itt olyan rend van, mini egy patikában. Soha senkinek nem volt még kifogása a telep működése ellen.

Elvörösödött a képe, amit nem láttam ugyan, de a hangján éreztem a haragot.

- Ide figyeljen, ember. Ha azt akarja, hogy hosszú éle legyen ezen a szemétdombon, akkor most ide figyel. Utoljára elmondom, hogy mihez tartsa magát...

Kijött az asztal mögül, de előbb kikapcsolta a lámpát. Hunyorogtam, mintha véletlenül a napba néztem volna, és percekbe tellett, amíg ismét rendesen láttam.

Járkálni kezdett faltól falig, és csak úgy omlott belőle a szó:

- Bár tulajdonképpen nem tartozik magára a dolog, mégis elmondom - kezdte. - Magának és ennek a bandának, akik részlegvezetőknek képzelik magukat, fogalmuk sincs, hogy milyen bizalmi helyen dolgoznak. Azt hiszik, hogy egy szemételep az szemételep, és itt nem kell vigyázni semmire. Hát tévednek barátocskám, nagyon is tévednek. Ki kell mondanom, nyíltan és őszintén, hogy egy ilyen telep vezetése bizalmi feladat, és nem mindennapi rátermettséget követel. Maga most nyilván azt mérlegeli magában, hogy miért. Hát az ellenség miatt, barátocskám, az ellenség miatt. Az ellenség, vegye tudomásul, mindenüvé befurakszik, és kikémléli a gyenge pontjainkat. Maga persze most azt kérdezi, hogy mi a fenét kereshet egy ellenséges hírszerző a szemételepünkön, igaz? Hacsak újságpapírokat és rozsdás bilit nem, Igaz?

- Igaz.

- Hát így csak az gondolkodhat aki elveszítette azt a képességét, hogy a dolgok mélyére lásson. Képzeld csak el, mi minden derülhet ki egy szemételep alapos vizsgálata és elemzése kapcsán. Kiderülhet, hogy mi a hiánycikk az országban, persze csak időlegesen, de akkor is - ebből ugyanis nincs a szemétben, amiből viszont van, abban bővelkedik az ország. Nem kell

más, csak számítógépbe programozni a szemét összetételét, és a gép kidobja az ország iparának, életszínvonalának a legfontosabb adatait. Értette?

- Értettem - motyogtam, és azon töprengtem, hogy valóban ilyen hülye-e, vagy csak át akar verni. Nem tudom, miért, de ez utóbbit talán jobban szerettem volna.

Amikor befelezte, lecsücscent az asztal mögé, aztán rám kiáltott:

- Lelépni!

Szaporán tántorogtam ki a szobából. Úristen! Még csak ez hiányzott!

Beatrix, az ősz hajú, jólelkű titkárnő könnyein keresztül mosolygott rám.

- Maga még megúsza - de engem kirúgott!

Megdöbbsentem.

- Kirúgta? Miért?

- Megvizsgálta a személyi lapomat, és rájött, hogy a testvérem újság író.

- Na és?

- Azt mondta, hogy nem maradhatok ezek után ilyen bizalmi állásban. Az újságírók gyanúsak.... elfecseghetek neki valamit. Érti?

Homlokomhoz érintettem a mutatóujjamat, és szó nélkül kimentem az épületből. Kiültem egy háztartási szemétkupac szélére, és törni kezdtem a fejem, hogy mit csináljak. Kutyaszorítóba kerültem, nem kétséges

Ebben az időben úgy alakult az életem, hogy nem sokat ugrálhattam. Szépen kerestem mint telepvezető, és nem engedhettem meg magamnak azt a luxust, hogy felmondjak, és állás után kilincseljek. Arra is gondolnom kellett, hogy Hilfgott hosszú kezével esetleg utánam nyúl és bárhova vessen is a sors, ott lesz a homlokomon a Biztonsági Szolgálat bélyege.

Össze szorítottam a számát, és elhatároztam, hogy kibírom. Előbb-utóbb csak feltűnik a hülyesége valakinek odafenn, és megszabadulnak tőle. Addig eljárók a három óra nulla nullás beszélőre. Ott egye meg a fene!

Az igazán nagy bajok akkor kezdődtek, amikor parancsot adott, hogy változtassuk meg a szektorbeosztást saját tervei és elképzelései alapján. Amikor kezembe nyomta a papírt, azt gondoltam, hogy rossz vicc az egész. Sajnos nem az volt.

Nagyon röviden, de kénytelen vagyok elmagyarázni, hogy miért fontos a szektorbeosztás. Egyszerűen arról van szó, hogy bizonyos szemétfajták nem kerülhetnek egymás mellé. Ha összekeverednének, kémiai reakciók indulhatnak meg bennük, s e reakciók az egész telep épségét veszélyeztetnék. Ezért a szektorok kijelölése csak gondos elemzés alapján történhet meg.

Hát ezt a beosztást húzta át egyetlen tollvonással Hilfgott, és még ugyanazzal a tollal újra is rajzolta az egészet. Méghozzá olyan ostoba módon, hogy az sem jelenthetett volna nagyobb veszélyt a telepre, ha beásatott volna az irodaház alá egy működőképes atombombát.

A legközelebbi "beszélő" minden bátorságomat összeszedve szóba hoztam a dolgot.

Megkísértem megmagyarázni neki, hogy óriási hibát követ el, ha összevissza keveri a szemetet. Egyszerűen nem vállalom a következményekért a felelősséget!

Felpattant és ordítózni kezdett, hogy nekem nincs másom, mint végrehajtani az utasításait. Ő a telep teljhatalmú vezetője, s én nyilván azt akarom, hogy az ellenség minél könnyebben hozzáférhessen a titkainkhoz. De ő majd ad nekik és a magamfajtáknak is! Majd elkomorul a képük, amikor észreveszik, hogy mától kezdve befellegzett a könnyű információszerezésnek. Hetente fogjuk változtatni a szektorok beosztását, és minden új beosztást csak az előző napi beszélőn kapok meg zárt borítékban, melynek átvételét aláírással fogom igazolni.

Hát így kezdődött. Minden héten úgy összevissza kavargattuk a szektorbeosztást hogy már senki sem ismerte ki magát rajta. A szektorvezetők tiltakoztak ugyan ideig-óráig, aztán néhány beszélő után lemondóan legyintettek. Ha ott *fenn* ez jó, akkor nekik semmi közük az egészhez!

Én sem tehettem sokkal többet. Mindenesetre az ellenvéleményemet és a történeteket leírtam néhány lapra, betettem egy borítékba, lepecsételve bezártam a páncélszekrényembe. Talán valaha még jól jön, ha bizonyítani tudom az ártatlanságomat. Habár erről is megvolt a véleményem. Ha ki is derül tökéletes használhatatlansága, akkor is engem rúgnak ki, nem őt! Őt legfeljebb nyugdíjazzák, és búcsúzóul megdobják egy kitüntetéssel. Én pedig kilincselhetek munka után.

Lassan-lassan gyakorlattá vált, hogy a telepvezetők hozzám fordultak, ha valamire szükségük volt. Nagy dolgokban végrehajtottuk Hilfgott utasításait, apróbb ügyekben a saját fejünk után mentünk. Ezért és csakis ezért működött a telep annyira, amennyire egyáltalán működött. Egészen addig, ameddig...

Röviddel azután, hogy beérkeztem az irodámba - ez éppen egy beszélő utáni napon volt -, zavart jeleztek az aprítóból. Az íróasztalommal szembeni falra szerelt kapcsolótábla egyik üvegszeme pislogni kezdett, ami annyit jelentett, hogy a darabolóban akadozik a termelés... Ekkor még nem tulajdonítottam nagyobb jelentőséget a dolognak, hiszen máskor is előfordult már, hogy itt-ott elromlott valami. Bár ultraerős készülékekkel dolgoztunk, mégis megtörténik, hogy esetenként a vágókések és hengerek nem tudlak megbirkózni a nagyobb darabokkal.

A lámpa hunyorgott, én felsóhajtottam, de még mielőtt befejezhettem volna a sóhajtást, felcsengett a telefon.

- Maga az, helyettes úr?

- Brenton?

- Én vagyok. Le tudna jönni az aprítóhoz, főnök?

Nem volt sok kedvem a mászkáláshoz.

- Csak nem hullát találtak a szemétben? Feltétlenül szükséges, hogy odamenjek?

Brenton hallgatott egy kicsit, aztán tanácstalanul a kagylóba dörmögte:

- Hát... nem is tudom. Attól tartok, igen

Egyszerre nyugtalanság telepedett a gyomrom tájékára.

Csak nincs valami komoly zűr? Ha a nálam sokkal tapasztaltabb Brenton ragaszkodik a jelenlétemhez, bizonyára nincs rendben valami.

Igyekeztem fegyelmezni magam.

- Mi a baj, Fred?

Brenton hangja egyre tanácstalanabban csengett.

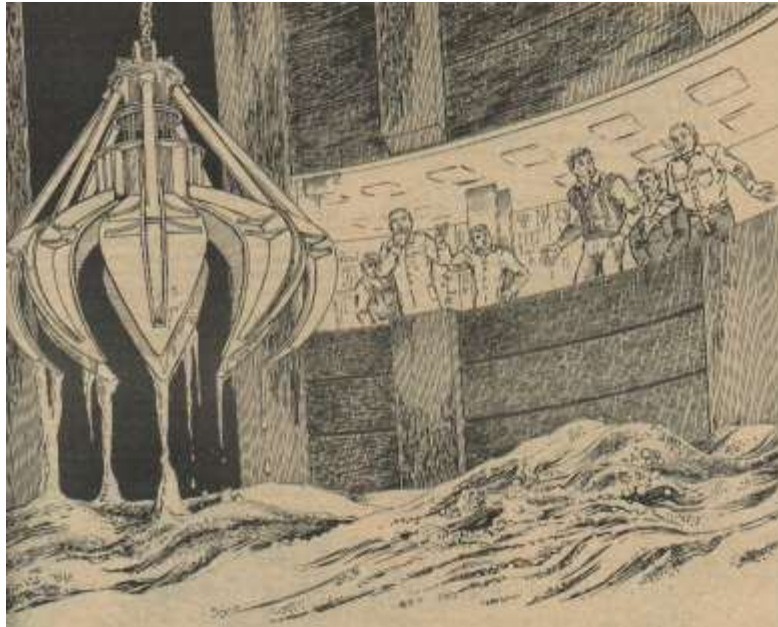
- Nem tudom, főnök. Biz' Isten nem tudom. Valami kulimász...

Megéreztem, hogy nincs idő a habozásra. Letettem a kagylóit, szóltam a titkárnőmnek, hogy öt percen belül indulok az aprítóhoz. készítsék élő a szolgálati kocsit. Végfutott ugyan az agyamon az a gondolat, hogy talán szólnom kellene Hilfgottnak is, de végül mégsem szóltam.

Húszpercnyi út után érkeztünk Brenton birodalmához. A magas, kétméteres óriás a bejárati ajtó előtt fogadott bennünket. Napégette, barna arca valamelyik filmszínészre emlékeztetett. Talán Paul Newmanéra

Brenton óvatosan kinyitotta a kocsit, és kisegített. Rámosolyogtam e gesztusért, és hagytam, hogy vezessen. Előbb a kétemeletes irodaházon mentünk keresztül, majd egy alagsori folyosón átsétáltunk az aprítómuébe.

Apropó! Nehogy valami régi, ósdi gyár jusson az eszükbe, ha a hulladékaprító mű kifejezést hallják! Brenton gyára a lehető legmodernebb technológiával aprította az aprítanivalót: a patikatisztaságú vezérlőpultok között fehér köpenyes alkalmazottak titokzatos gombokat nyomogattak. Azaz csak nyomogattak volna jelenleg csoportokba verődve álldogáltak, és halkán beszélgettek egymás között.

Maga a tényleges aprító fogaskerekek, kések és egyéb szerkezetek bonyolult együtteséből állt és az volt a feladata, hogy megadott nagyságúra aprítsa a bekerülő hulladékot. Az aprítóhoz egy óriási üvegkalitka belsejében foglalt helyet. A kalitka oldalán, emeletnyi magasságban körfolyosó húzódott, ahonnan - természetesen az üvegfalon keresztül - követni lehetett az aprítás folyamatát, anélkül hogy a káros gázok vagy a szertefröccsenő szilánkok kellemetlenséget okozhattak volna.

Brenton intésére beléptünk egy aprócska, liftbe, amely fel repített bennünket a körfolyosóra. Kiszálltunk, és minden további nélkül szemügyre vettük az aprító berendezést.

Brenton, és bátran mondhatom, az egész intézmény büszkesége szárnyaszegetten hevert előttünk, ha nem is volt szárnyuk a fogaskerekeknek. A műgyémánt kesék a csillogó kerekek valami sárgás, soha nem látott kulimászban úsztak, amely körülfolylta őket valahogy úgy, mint pékműhelyben a kovász a keverőautomaták karjait. A sárgás, valamelyest a tojássárgájára emlékeztető massa fortyogott: felszínén apró buborékok gyöngyöztek. Elhűlve meredtem a kerekre, majd Brentonra.

- Ez meg mi a fene?

- Fogalmam sincs róla. Egyszer csak itt volt. Az ellenőrző rendszer zavart jelzett.

- Ki hozta ide?

- Most keresik. Azonnal kiderül.

A massa fortyogott, hullámozott, pattogtak rajta a buborékok.

- Nem tudom, hogy micsoda - mondta Fred Brenton, anélkül hogy kérdeztem volna - De hogy nem akármilyen, az biztos. Csúcsenergiával sem képes az aprító elindulni. Sorban lefulladnak a generátorok, pedig elvileg még a gyémántot is fel kellene aprítaniuk a késeknek. Egyszerűen nem találok rá magyarázatot.

Ebben a pillanatban fehér köpenyes férfi lépett hozzánk, és Brenton kezébe nyomott egy papírlapot. Az aprítómű vezetője felém nyújtotta.

- Itt van. Leó Timmer hozta be a 402-es szállítóval.

- Honnan?

- A 22-es körzetből.

- Oké - mondtam, és olyan nyugalom szállt rám, mint amilyen akkor szokott, amikor kemény küzdelem előtt álltam - Oké Fred. Indítsák be a generátorokat!

- Nem fognak elindulni

- Nem baj. Azért csak indítsák be.

Brenton intésére felbúgtak a generátorok, és az üvegfalon keresztül jól láttam hogy a tengelyek és a fogaskerekek megremegnek.

A remegésre a kotyvalék erősebben bugyborékol a buborékok nyomán apró gázpamacsok emelkedtek a magasba.

- Növelje az energiát!

- Nem lesz valami baj, főnök?

- Ne a maximumig. Mondjuk... 75%-nál álljon le.

A generátorok felbúgtak, a turbinák süvöltöttek, a hengerek és a tengelyek szaporábban rángatóztak, anélkül hogy sikerült volna megkeverniük a kulimászt.

- Álljanak le!

A gépek leálltak, és ismét furcsa csend töltötte be a folyosót. Valaki a lábunk alól, húszméternyi mélységből felkiabált:

- Brenton úr! Itt van Timmer. Felküldjük?

Intettem, hogy igen, és nekitámasztottam a homlokomat az üvegfalnak. Mi az úristen ez az egész? Elképzelhetetlen, hogy akármilyen kulimász leblokkoljon ennyi erőt!

Timmer felkapaszkodott hozzánk a vaslétrán, és sapkáját a kezében forgatva, tisztelettel köszöntött bennünket.

- Maga hozta be ezt a kulimászt, Leo? - kérdezte meglehetősen barátságtalanul Brenton, és az üvegen keresztül az aprítóműre mutatott.

Timmer homloka gyöngyözött, ahogy a mozdulatlan hengerekre meredt.

- Én... nem... illetve én csak egy szállítmányt hoztam ide... a 22-es szektorból.

- S mi volt az?

- Háztartási hulladék, uram.

- Valóban az volt?

- Valóban, uram. Abban a szektorban ezen a héten csak háztartási hulladékot tároltunk

- És a múlt héten?

- Már nem tudom, uram. Az utóbbi időben állandóan változnak a szektorok Nem tudom fejből megjegyezni okét, uram.

- Tehát háztartási hulladékot hozott... Akkor az mi? Timmer kétségbeesve forgatta a sapkáját.

- Fogalmam sincs róla, uram. Brenton megcsóválta a fejét.

- Nem lehetséges, hogy maga elhallgat valamit előttem?

Timmer még kétségbeesettebben nézett rá.

- Mit hallgatnék el, uram? Ugyanúgy csináltam, mint eddig bármikor. Kimentem a szektorhoz, oda, ahol ezen a héten a háztartási hulladékok vannak. Leállítottam a kocsit, átszálltam a markolóra, és telemarkoltam a platót.

- Mennyit tett rá?

- Amennyit szoktunk, uram. öt köbmétert.

- És azután?

- Mint rendesen, uram. Idehoztam, és annak rendje módja szerint bebillenttem a csúszdába, amely lecsúsztatta az aprítóműbe. Még hallottam is, ahogy zörög.

- Zörgött? - fordultam a kis emberhez - Biztos benne?

- Hogyne lennék. Hiszen hallottam.

- Akkor arra lennék kíváncsi, hogy az ördögből lett a száraz háztartási szemétből olyan folyékony kulimász, ami megbénítja ezeket a baromi erejű turbinákat, mi?

Timmer a sapkáját csavargatta, Brenton pedig széttárta a karját

- Ha ezt tudnánk, jóval okosabbak lennénk. Ami kétségkívül így is volt, még akkor is, ha az ember konkrétabb választ várna egy aprítózem vezetőjétől.

- Egyelőre ne próbálkozzanak újra. Nyúljanak be egy manipulátorral, vegyenek mintát a kulimászból, és küldjék el a labornak, hogy vizsgálják meg, mi a nyavalya ez. Mondanom

sem kell, hogy legyenek óvatosak. Ki tudja, milyen meglepetést tartogat még ez a tojássárgája. Mi addig szépen lesétálunk a területre a 22-es szektorhoz, és körülnézünk. Oké? Jöjjön maga is, Timmer!

Megvártam, amíg a manipulátor kiharap egy darabot a kulimászból, és eltűnik vele az aprítómű oldalába vágott lyukban. Akkor megfordultam, és nyomomban kísérőimmal elindultam a gépkocsi felé.

Először közvetlenül a lerakóhelyet szegélyező kerítés mellett vezetett el az utunk, hogy alaposan szemügyre vehessem a kerítést, ha már nem tettem volna meg, ki tudja, hányszor, az elmúlt évek alatt. Kívülről tudtam minden adatát, milyen magas, milyen nyomásnak tud ellenállni, és hogy milyen erősségű az az áram, amelyet kora délutántól kezdve bevezetnek. Persze megkérdezhetné valaki, hogy mi a csudának kell egy szeméttelép kerítésébe elektromos áramot vezetni, ami a régi, rossz emlékű koncentrációs táborokra emlékezteti. Sajnos az emberi hanyagság, felelőtlenség és rosszindulat szinte már-már kozmikus magasságokba emelkedhet, és az egyszerű állampolgár kénytelen a legkellemetlenebb módokon védekezni ellene. Amíg ugyanis nem volt megfelelő kerítésünk, gyakran előfordult, hogy az éjszaka leple alatt, leoltott fényszórával közlekedő teherautók kiürítették terhüket telepünkön, csak hogy megtakarítsák maguknak azt a néhány fillért, amibe a hulladék lerakása kerül. S általában ez volt még a kisebbik baj. A nagyobbik viszont az, hogy az orvul érkező teherautók, néha olyan hulladékot is a telepünkre löktek, aminek a tárolására a mi lerakóhelyünk alkalmatlan volt, és a környezetvédelmi szabályok sem engedték. Nukleáris hulladékoknak, mérgező vegyi anyagoknak stb. nem volt helye nálunk. S ha mégis lerakták csak óriási pluszköltséggel tudtunk megszabadulni tőlük. Ezért kellett a kerítés ezért kellett az ára, és ezért kellett a szigorúan őrzött kapuk. Mind a három.

Néhány percnyi út után befordultunk a hulladékhalmok közzé. Valahonnan a messzeségből kellemellen, savanyú szagot hozott a szellő, ami azt bizonyította, hogy a tegnap este behozott anyagot még nem sikerült tökéletesen szagtalanítaniuk a munkásainknak. A feltámadó reggeli szél azonban nemcsak a szemét jellegzetes szagát sodorta felénk, hanem a munkagépek és a szállítókokcsik dörmögését is. Úgy hallottam, hogy a telepen normálisan folyik az élet. Elhaladtunk a 19-es, a 20-as, majd a 21-es szektorok mellett. A billenthető platójú teherautók vezetői és a rakodók tisztelettel köszöntöttek bennünket: úgy látszott, fogalmuk sincs róla, mi történt a 22-es szektornál. Ki tudja, miért, de jó jelnek vettem. A 22-es szektor tulajdonképpen három nagyobb dombból állt, és látszott rajtuk, hogy csak nemrégiben tornyozlak fel őket. Itt-ott rozsdás vasdarabok, törött üvegtáblák csillantak meg az oldalukon, közöttük zsíros papírdarabokat sodort a szél. Tipikus háztartási szemétnak látszott az egész.

A gépkocsivezető megkerülte a dombokat hogy alaposan szemügyre vehessük őket. Nagyjából mindegyiknél ugyanaz a látvány fogadott bennünket, mint az elsónél. Edények, üveg, papírok és csomagolóanyagok minden mennyiségben. Intettem, s a sofőr megállította a járgányt. Kiszálltam és a többiekkel a nyomomban előrementem egészen a domb aljáig. Közvetlenül a lábam előtt gondosan fóliába csomagolt "száradhatatlan kenyér" hevert csontszárazon, és egy üres lecsókonzerv paradicsomreklámja kacshintott a szemembe. Bárcsak magam is olyan vidám lehettem volna, mint a kacsingató, vékony kezeivel hadonászó paradicsomreklám!

Brenton elgondolkozva bámulta a szemetet, míg Timmer inkább bennünket nézett. Nyilván kíváncsi volt rá, hogy mi az ördögöt sütünk ki az egészből.

- Nos, Timmer - fordultam kísérőmhöz -, honnan kapta, fel a szemetet?

Timmer összerezett, aztán előrenyújtotta a karját.

- Onnan, főnök. Látszik is a helye, ahonnan a markoló kivette.

- Most hol a markoló?

- Átvittem a 21-esbe. Gondoltam...

- Kár. Szerettem volna látni, hol állt. Most már mindegy. Legfeljebb visszahozza
- Akár azonnal, főnök - készségeskedett a szállító.
- Várjon. Próbáljuk csak meg rekonstruálni a dolgot. Tehát leállította a kocsit, a markolóval odafarolt a dombhoz, és kimarkolt egy kanállal így volt?
- Pontosan.
- Aztán még eggyel. Aztán meg hárommal. Pontosan öttel, így volt?
- Még egy hatodikkal is gondoltam, több is ráfér a kocsira.

A domb aljába vájt üreget néztem, ahonnan Timmer kiemelt hat köbméternyi hulladékot. Jó háromméternyi magasságban volt a fejünk fölött. Haboztam egy pillanatig, aztán intettem Brentonnak.

- Gyerünk! Jobb, ha a saját szemünkkel győződünk meg róla, mi a csudát raktak ide. Lábaimat óvatosan rakosgatva elkezdtem felkapaszkodni a hulladékhegyre. Lassan mozogtam, akárcsak Brenton, hiszen a laza hulladék bármelyik pillanatban megindulhatott a talpunk alatt. Timmer ugrásra készen állt odalenn, hogyha valami történne nálunk, azonnal a segítségünkre siethessen.

Történi is, habár egyáltalán nem olyasmi, amire Timmer számított. Brenton éppen felért a kimarkolt üreg aljához, és felém nyújtotta a kezét, amikor a szomszédos domb mögül valaki ránk ordított!

- Kezeket fel és ne mozduljanak!

Azt hittem, rossz vicc az egész. Talán egy rakodómunkás idétlenkedik, aki összetévesztett bennünket a társaival. A domb mögül Hilfgott settenkedett élő, kezében egy egészen nagy kaliberű stukkerrel. Ajkán diadalittas mosoly játszott. Felemelte a karját és megfenyegetett bennünket.

- Haha! Végre lebuktak az urak! Mindig is sejtettem hogy nincs valami rendben maguk körül. Vége a játszmának, uraim!

Én Brentonra néztem, ő vissza rám. Nem tudtuk, hogy ne vessünk-e vagy sírjunk, végül egyszerűen csak lecsücsentünk a szemét tetejére.

Hilfgott arcát előntötte a diadalmámor, és hevesen, gesztikulált, mintha egy ünnepi nagygyűlésen ő lenne az előadó. Reméltem, hogy nem durran el a pisztoly a kezében.

- Mindig is sejtendem, hogy körülöttem lebzsel az ellenség! Hát én majd kipofozom magukból a diverziót. Egy-két beszélő, és köpni fognak angyalkáim! Lefelé!

Természetesen eszünkben sem volt lemászni.

- Azt hiszik, nem tudtam minden lépésükről? - folytatta Hillegott - Engem akarnak átverni, kicsikéim? Engem, a profit? Felpoloskáltam az autóikat, méghozzá saját kezemmel, hiszen kiben bízhatok én maguk közül... Még a szobájukba is jutott egy-két poloskácska, hehehe! Minden szavukat hallottam! Gyerünk! Vallják be, hogyan hajtották végre a szabotázszt az aprítóban!

Úgy döntöttem, az lesz a legjobb, ha támadok.

- A szabotázszt maga hajtotta végre - mondtam - Azzal az átkozott ötletével, hogy összevissza kevergette a szektorokat. Bizonyára olyan hulladékok kerültek egymás mellé, amelyeknek nem lett volna szabad. Bizonyos kémiai reakciók...

Aztán tovább beszéltem anionokról kationokról, szabad gyökökről és minden egyéb marhaságról, amiknek feltehetően semmi közük sem volt a történetekhez. Mindenesetre Hillegott kezében ott volt a stukkert, és nekem is fegyverhez kellett jutnom.

Amire számítottam, bekövetkezett. Az én fegyverem bizonyult hatásosabbnak. A gyökök, szénláncok és benzolgyűrűk hallatán elbizonytalanodott, s talán még az is megfordult a fejében, hátha tévedett. Mindenesetre egy árva szót sem értett a szövegemből.

Végül zsebre vágta a stukkert, és taktikát változtatott.

- Csak próbára akartam tenni magukat - morogta, és kísérleteket tett, hogy felmásszon hozzánk - Nem segítenének?

- Előbb alaposan körülnézünk - morogta az aprítómű vezetője, és esze ágában sem volt felhúzni közös főnökünket - Még valami baja esne, főnök. Tudja, felelősek vagyunk magáért...

Hillegott morgott valamit, letelepedett a kocsis motorházfedelére, és kezében a pisztollyal, le nem vette volna rólunk a szemét. Első pillantásra nem volt semmi különös az üregben. Itt-ott egy-egy papírdarabka röpködött körülöttünk, láthatóan ezeket is máshonnan fújta át a szél. Halvány, sárgásfehér por borított mindent, mintha szobafestés utáni hulladékot öntött volna valaki a kukájába.

Brenton megvakarta az állat, és a lyukra bökött.

- Különös, mi?

- Micsoda?

- Hát... valahogy nem normális a szemét. Ezt éreztem én is, bár nem tudtam semmi különösöt felfedezni rajta. S éppen ez volt a meglepő. Semmi olyat nem láttam, ami normális háztartási szemétre emlékeztetett volna.

Brenton ügyet sem vetve rá, hogy elegáns, hasítottbőr cipője kárt szenvedhet, beugrott a gödör aljába, és csípőre tett kézzel szemlélődött. Lehajolt felvett valamit, megnézte, majd felém nyújtotta.

- Maga szerint ez micsoda?

Elvettem tőle az akármit, és én is megvizsgáltam. Szürke, egészen könnyű, fém szárú valami volt, lyukakkal és bemélyedésekkel. Egyik végéből kitörött egy kicsinyke darab, láthatóan ezért dobták a szemétre.

- Engem csavarkulcsra emlékeztet - mondta Brenton. - Hát magát?

- Fogalmam sincs róla, mi lehet.

- Hát ez?

A második tárgy is meghökkentő volt, akárcsak az első. Óriási kávéfőzőre hasonlított még a vékony kis csövecske is ott volt az oldalán, ahol a kávé kicsepeg.

- Kávéfőző - mondtam. Brenton megcsóválta a fejét.

- Ha megmutatom a feleségemnek, egészen kilesz tőle. Mag van győződve, hogy az övé a legokébb főző a városban. Esküszöm, ilyet még ő sem látott!

Zsebembe dugtam a csavarkulcsra hasonlító valamit, és beugrottam Brenton mellé a gödörbe. Közelebb hajoltam a hulladékhoz, így már könnyebben meg tudtam különböztetni a nagyobb tárgyakat a szürke por alatt. Gondoltam egyet, leguggoltam, kihúztam zsebemből a

csavarkulcsot és kotorászni kezdtem a hulladék között. Az első, ami a kezembe került, egy konzervdoboz volt.

Legalábbis én annak véltem.

Brenton felállt, odajött hozzám, és kíváncsi pillantást vetett a zsákmányomra.

- Mi a fene ez?

- Konzervdoboz.

- Ez? - s kikerekedett a szeme a csodálkozástól. A doboz teteje nyitva volt. A tetőlemez olyan finoman vált el az oldallemezekről, hogy egészen biztos voltam benne, nem közönséges konzervnyitóval nyitották ki. Főleg, amikor jobban belenéztem, és megpillantottam egy aprócska valamit az egyik sarkában. A valamiből vékony fémszerű rúd nyúlt ki; vége a doboz tetejéig ért.

Brenton áthajolt a váltam felett.

- Kutya legyek, ha...

Ekkor már tisztában voltam vele, hogyan működik, bár még soha életemben nem láttam ilyet. Megfordítottam, és azt láttam a hátlapján, amire számítottam egy aprócska gombot.

Brenton elismerően biccentett.

- Mint a mesében. Különben frankó találmány. Nem kell hozzá konzervnyitó. Megnyomja a gombot az alján, és a teteje magától kinyílik. Óriási!

- Maga szerint hol lehet ilyen konzervet kapni?

- Szerintem sehol. Ilyen nincs. Hacsak valami eldugott kis fészekben valami ezermester ki nem bütykölte. Várjon csak!...

Mielőtt megtudhattam volna, mire várjak ismét, felhangzott Hillegott ordítása:

- Azonnal hozzák le azt a dobozt! Szükségem van a bűnjelre!

Brenton keze megállt a levegőben.

- Hát ez meg honnan...?

Mulattam, hogy talán poloska lehet a dologban. Levettem a zakómat, és addig kotorásztam, amíg meg nem találtam a belső zsebembe épített lehallgatót. Brenton a nadrágja hajtókájából kotorta ki az övét.

Szájára tette az ujját aztán lógta a poloskákat, és beletaposta a szemébe.

- A hétszentségit! - harsant fel Hillegott hangja. - Mit művelnek odafenn? Tudni akarok mindent! Azonnal beszélőre jönnek, és...

Brenton lehajolt, és felemelt egy másik dobozt a földről.

- Nézzen ide... ez még tele van. Biztos lejárt a szavatossága, és kidobták. Hohó, az ördögbe is, van itt egy halommal! Ne próbáljunk ki egyet?

- Csak óvatosan - mondtam -, hátha robban.

- Akkor szétvitte volna azt a másik dobozt is - morogta Brenton, és megnyomta a gombot.

Apró kattanás hallatszott, és a zárókupak kinyílt. A dobozban meghatározhatatlan, zselészerű anyag kotyogott, szúrós szagot árasztva maga körül.

- Frankón működik, csak bűdös. Fogalmam sincs róla, hol árulnak ilyesmit.

- Mindjárt rájövünk - mondtam, és a kulccsal belekotortam a dobozok közé - Kell lenni olyannak is amiről nem jött le a papír. Ugye mondtam? Az ördögbe is!

Kezembe vettem a dobozt, és a fény felé tartottam, hogy Brenton is láthassa. Ennek valóban volt valami az oldalán, csak hogy nem papír. Ahova nálunk a papírt ragasztják, vékony, emulzióféle réteg húzódott, s kezem érintésére sem kenődött szét, hanem szilárd maradt, mintha csak beleégették volna az anyagba. Óvatosan megkapartam a körömmeleggel, de nem sérült meg, sőt úgy tűnt, mintha nem is az emulziót kapartam volna. Hogy tökéletesen megértsék, mire gondolok, azt éreztem mintha egy vetítőlámpáról a rajta futó filmet igyekeztem volna lekaparni.

- Úristen! - mordult fel Brenton - Ez meg mi az ördög?

- Erre van ráírva, hogy mi van a dobozban.

- Na és mi van benne?

- Olvassa el!

Brenton közel hajolt, aztán megcsóválta a fejét.

- Ezeket a micsodákat nem ismerem. Mintha thaiföldi betűk lennének.

- Honnan tudja?

- A feleségem külkereskedő.

- Fordítsa csak meg. Néha előfordul, hogy több nyelven is ráírnak valamit az export miatt. Na látja? Ez már olvashatóbb...

Egyszerre olvastunk bele, és egyszerre vágtunk meghökkent képet. A szöveget kétségkívül a mi nyelvünkön írták, de valahogy olyanformán, ahogy tréfás kedvében, mondjuk, születésnapjára, gyereknek ír az ember egy levelet. Telis-tele helyesírási hibával, mégpedig olyannal, amit normális körülmények között nem követne el az ember. Hiszen ki írná például az *ember* szót két b-vel, még a légiskolázatlanabbak közül is? Vannak hibák, amiket lehetetlen elkövetni.

Ezen a konzerven azonban nagyon is lehetséges volt. A furcsán nevetséges szöveg szerint valami húsfélét tartalmazott, de hogy minek a húrát, nem sikerült megállapítanunk. Azt a szót, ami megmagyarázta volna, nem ismertük. Annak ellenére, hogy a szöveg mellett ott láthattuk az állat vagy micsoda képét is.

Amikor megpillantottam, biztos voltam benne, hogy valami bűvészbolt vagy tréfás ajándékokat előállító vállalat borította ki nálunk a szemetét. Az állat ugyanis egy teknősbéka és egy szarvas keveréke volt. Nagyjából akkora lehetett, mint egy kutya: hátán tekintélyes teknőt, fején pedig jókora szarvakat hordott. Azonkívül Beunak hívták.

Láttam, hogy Brentonnak is ugyanaz jár a fejében, mint nekem.

- Bűvészeti cikket gyártó vállalat?

- Ilyennel nincs szerződésünk.

- Biztos benne?

- Egészen biztos főnök.

- Márpedig kell hogy legyen... Nézze csak meg, hol csinálták.

- Új-Numában.

- Hol van?

- Itt, az oldalán.

Valóban ott gyártották.

- Ilyen város tudtommal nincs.

- Majd kiderül - mondta Brenton, és volt valami a hangjában, ami nem tetszett nekem - Különben itt egy újság vagy mi a fene.

Hát, valóban inkább mi a fene volt, mint újság. A szakadt szélű műanyagféléből készült egyetlen lapot ugyanolyan emulziótechnikával készítették, mint a konzervdoboz feliratát.

Bárhogyan vizsgálgattam is, sem címei, sem kiadás évet vagy helyet nem tudtam felfedezni rajta. Ráadásul szinte kizárólag számokat tartalmazott, egymás alatt, hosszú sorokban. Mintha részvényárfolyamok vagy nyertes lottócédulák sorozatszámjai lettek volna. Szerencsére legalul, de sérülten, találtunk egy összefüggő, betűkkel írt szöveget is. De hogy milyen volt ez a cikk, uramisten!

Először is pontosan ugyanolyan gyerekesen hibás helyesírással írták, mint a konzervdoboz feliratait. Ebben is felbukkant egy-két olyan szó, amit nem ismertünk. Nagyjából arról szólt, hogy valami vállalatot kitiltottak valahonnan, és meg is büntettek, mert valami olyasmit csinált, amit nem lett volna szabad. Szétszórt valamit valahol, és ezzel valamit okozott, ami szintén nem volt egészen világos. Azazhogy mit egészen! Egyáltalán nem volt világos! Csak néztünk egymásra Brentonnal, és Forma 1-es sebességgel járt az agyunk. Mi az ördög történhetett itt a szeméttelepen?

Gondolkodásunknak furcsa háttérzenét szolgáltatott a domb aljában dühöngő Hilfigott, aki beszélővel, letartóztatással és még a jó ég tudja, mivel nem fenyegetett bennünket.

Brenton zsebre tette a kezét, és megcsóválta a fejét.

- Tudja, mire emlékeztet ez engem? Ez az ízé... írás?

- Mire?

- Valami teljesen vad gettónyelvre. Olyasmire gondolok, mint a négerek nyelve Harlemben. Már-már érthetetlen a kívülállók számára.

- A harlemi négerek nem adnak ki ilyen műanyag újságot, és... nem használnak rugós konzervet.

Fejünket a vállunk közé húzva lecsúszkáltunk a domb oldalán. Hilfigott addigra mér eltüntette a revolverét, úgy látszik ismét visszanyertük a bizalmát. Előbb az újságról és a feltételezett gettónyelvről számoltunk be neki. Rövid ideig hallgatta, aztán felpattant és nekünk rontott.

- Maguk vakok... vagy ami még rosszabb... Hát nem látnak a dolgok mélyére? Szabotázs! Azok odaát készülődnek ellenünk... Az ellenség keze... De én majd megmutatom!

Összefüggéstelenül rikácsolt és összeszedve minden erejét, oktatni kezdett bennünket.

- Azok... odaát bármire köpések! És maguk még kételkednek benne, hogy csakis ők csinálhatták ezt a disznóságot... Hehehe! Rajtam nem fognak ki! Csapdát állítok nekik... Aztán jöhetnek a vallomások, három példányban, tanúk állal hitelesítve... Ma talán nem is tartok beszélőt! Elkészítenem a stratégiát és a taktikát, hehehe! Bevágódott a kocsijába, és eltűnt a szemünk elől

- Nos?

Brenton megvonta a vállát.

- Vegyük csak a gettókat. Nemcsak Harlem van, hanem kínai negyed is Friscóban, kubai Floridában és még ki tudja, milyen nincs. Maga szerint örült feltételezés, hogy valamelyik ilyen zárt világban rájöttek valamire a fickók, és készülődnek valamire? Felfedezlek egy csomó technikai trükköt, csak nem közlik velünk. A nálunk magasabb technikai tudásukkal akarnak a fejünkre nőni. Olyan elképzelhetetlen ez?

- Oké. De miért hordják hozzánk a szemetüket?

- Nyilván nincs külön szeméttelépük.

- Azután meg ez a nyelvi dolog is sántít. Miért adnának ki, mondjuk, a kínaiak, rossz angolsággal újságot? Miért nem kínaiul? Ha van valami a maga elméletében, akkor csak négerekről tehet szó. Ámbár őszintén szólva ezt is lehetetlennek tartom. Ha ilyen volumenű termelés folyna valahol, amennyi szemetet itt lát, lehetetlen, hogy a Biztonsági Szolgálat ne tudna róla.

- Hát akkor?

- Nem tudom. Egyelőre gyерünk innen! Állíttassa le a hulladékszállítást valamennyi szektorban. Hé, Timmer!

- Mit találtak, uram?

- Valami egészen ide nem illő hulladék van a kupacban. Ha felmegy, a maga gyakorlott szemével azonnal észreveszi, miről van szó. Menjen fel, és nézzen körül, de ne sokat totojázzon!

Délutánra jelentést kérek a következőkről: először is megállapítható-e, hogy ki hozta ezt a típusú hulladékot, és ha igen mikor hozták, másodsor próbálja meg kideríteni, található-e hasonló szemét más szektorokban is. Azonkívül mérjék fel az ismeretlen eredetű hulladék mennyiségét. Oké?

Brentonnal együtt visszahajtottam az irodámba. Éppen csak annyi időnk maradt, hogy leöblítsük a torkunkat, a titkárnőm beszólt, hogy megérkezett a laboratóriumi vegyelemzés eredménye. Maga a laborfőnök, Pickendorf hozta fel. Az aranykeretes szemüvegű, pizzkafavékony Pickendorf már a küszöbről az asztalomra hajította a papírjait; felemelte a poharamat és kiitta a maradékot belőle.

- Ennyi igazán kijár nekem - mondta - Itt vannak a papírok és a kártérítési igényem.

- Micsoda?

- A maguk kulimásza szétizélte az elemző berendezésemet. Úgy összeragadt tőle, hogy csak a jóisten tudja kipucolni az utolsó ítélet napján. Mi a fenét küldtetett ide nekem?

- Azt én is szeretném tudni.

- Fogalmam sincs róla, hogy micsoda a maga kotyvaléka. Az az érzésem, mintha ragasztó lenne. Most éppen azt játssza, hogy megszilárdult. Olyan kemény, akár a legkeményebb fémek.

- Megpróbálta vegyelemezni?

- Meg hát. Kimutattunk benne egy egész csomó szerves vegyületet. Olyan hosszú szén láncokkal, hogy csak egy felhőkarcoló falán férne el. Mégsem lettem okosabb tőle.

- Azt mondja, hogy megkeményedett?

- Most éppen igen... De ez már többször előfordult vele.

- És... tudja vagy sejti az okát?

- Nem én. Ehhez hetek kellenének. Nyilván külső fizikai hatásokra változtatja a halmazállapotát. Ha óhajtja, hogy tüzetesebben foglalkozzunk vele, hónapokra és új költségvetésre lesz szükségem.

Brenton előrehajolt, és megfogta Pickendorf karját.

- Végül is nem lehetséges... hogy ez az a akármilyen élőlény?

Pickendorf rámeredt, aztán felkacagott.

- Ugyan, hová gondol! Egészen biztos, hogy mesterséges anyag. Valami műanyagféle. De honnan a pokolból került magukhoz?

- A szemétből.

Pickendorf megcsóválta a fejét, és leszállt az asztal sarkáról.

- Még egy kicsit eljátszom vele. Majd szólok, ha rájöttem valamire.

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, fölcsegett a telefon. Timmer volt a vonal másik végén.

- Főnök?

- Mi újság, Timmer?

- Körülnéztem egy kicsit a környéken. Meg három szektorban találtunk ehhez hasonló hulladékot. A 17-esben, a 21-esben és a 27-esben.

- Mennyisége?

- Becslésem szerint több ezer köbméter... Úgy ugrottam fel, mintha kígyó csípett volna meg.

- Mennyi?!

- Ha más mondaná, én sem hinném, uram. Még a 22-esben van belőle a legkevesebb. Mondhatnám, a maradék. A többi szektor azonban dugig van vele.

- Mondja, Timmer, tudja maga egyáltalán, mit beszél?

- Tudom, főnök.

- Mondja, mikor járt utoljára azokban a szektorokban?

- Három napja, uram.

- Láttá a szeméthalmokat?

- Inkább hegyek azok, uram. Nem, nem láttam őket. Három nappal ezelőtt még nem voltak ott.

- Oké. Tehát maga azt akarja bemesélni nekem, hogy két nap alatt hoztak a telepünkre több ezer köbméter hulladékot, engedély nélkül, úgy, hogy a kutya se vette észre?

Boldogtalanul motyogott, éreztem, legszívesebben elsírná magát.

- Nem tudom, uram. Mióta ez az íz... idejött, összevissza kavart mindent. Lucas idejében megvolt mindennek a maga helye, És... egyetlen ellenség se dugta ide a képét. Most meg azt se veszem észre, hogyha a házat elhordják a fejem fölül. Kivannak az idegeim a beszélőtől. Korábban azonnal észrevettem volna még azt is, ha egy galamb idetöj a telepre. De most? Akkora a zürzavar, főnök, mintha kitört volna a háború.

- Azonnal jöjjön a hármaskapuhoz!
- Még egy pillanatra, főnök. Utánanézttem a szektornyilvántartóban. Az igaziban.
- Hogyhogy az igaziban?
- Hilfgott kiadta a parancsot, hogy két nyilvántartást készítsünk. Az egyik az ellenség megtévesztésére szolgál a másik valódi. Előbb a valódit néztem meg.
- Éles fájdalom nyilallt a hátgerincembe, és megindult felfelé az agyam irányába.
- És?
- Tudja, a valódi nyilvántartókönyv az asztalon hever, az adatokkal. Hilfgott szerint az ellenséget így lehet átverni a legjobban. Mivel ezt a könyvet nem őrzi senki, az ellenség nem is hiszi el, hogy ami benne van, az valódi adat. Érti, főnök?
- Csak mérsékelten.
- Hát. Ugyanakkor van egy másik nyilvántartó, hamis adatokkal, vegytintával írva. Ezt gondosan elrejtjük. Az ellenség, amilyen ravasz, ezt szerzi majd meg, és hamis adatok birtokába jut.
- Úristen, Timmer! - mondtam kétségbeesetten. - Ez szeméttel, és nem atomerőmű.
- Ezt neki mondja, uram, ne nekem.
- Tehát?
- Az a helyzet, hogy azon a helyen, ahol ezt az ismeretlen eredetű hulladékot megtaláltuk, már kellett lennie bizonyos háztartási hulladéknak, ugyanakkor a nyilvántartóban, a hamisban... nem, az igaziban... Az ördög vigye el, teljesen megkeveredtem főnök úr!
- Oké! Jöjjön a hármaskapuhoz!
- Ismét kocsiba vágtuk magunkat, és a hármaskapunál landoltunk. A kétszintes őrbódénak egyáltalán nem nevezhető, terméskőből rakott épület előtt Timmer és Kautzky, az ügyeletes őrfelügyelő fogadott bennünket. Kautzkyn látszott, hogy már tud a dolgról, horgas orra mellett büntudattal szaporán pisloglak keskeny szemei. Régóta ismertem, és tűzbe tettem volna érte a kezem.
- Kautzky két hatalmas farkaskutyája megugatott bennünket, aztán lekushadtak a tál mellé. A felügyelő beinvitált a szobájába, és lecsúsztatta válláról szolgálati géppisztolyát.
- Rám gyanakszanak?
- Ellenkezőleg, Dan. Csak magában bízunk igazán, és éppen ezért is jöttünk ide. Maga volt az éjszaka szolgálatban?
- Bólintott.
- És az elmúlt megelőző éjszakán is? Újabb bólintás.
- Történt valami?
- Kautzky falált, az ablakhoz ment, és kibámult a rakodótérre. Amikor visszafordult, aggodalom csillogott a tekintetében.
- A többiekért is tűzbe teszem a kezem, uram. Én válogattam ki őket. A kettő kapunál az unokaöcsém teljesít szolgálatot. Az egyesnél Barnie... Mintha én lennék azokon az őrhelyeken, uram.
- Bízom magában, Dan. De még nem felelt a kérdésemre.
- A kapukon nem hozták be, az biztos. Bennünket nem lehet lefizetni.
- Tudom, Dan.
- Azonkívül, ha jól értettem, legalább ezer köbméterről van szó.
- Legalább.
- A szállítójárművek pedig átlagban öt köbméteresek. Tudja, mit jelent ez?
- Tudom, Dan.
- Hogy kétszáz autónak kellett volna behajtani a telepre egyetlen éjszakán. Vagy száznak-száznak két éjszaka. Elképzelhető ez, uram?
- Őszintén szólva aligha, Dan.

- Így gondolom én is, uram. Ami pedig a másik kérdését illeti, hogy észrevettem-e valamit, hát igazán nem is tudom...

Ösztönöm riadót fűjt. Tapasztalatból tudom, hogy az ilyen bizonytalan válaszokból kerekednek ki a legjobb nyomok, amiken aztán el lehet indulni.

- Miről van szó, Dan?

- A nagyobbik lányomról, Daisyről. Behoztam tegnapelőtt éjszakára. Csakhogy sokáig nem tudott elaludni. Tudja a gyerekek új helyen néha nehezen alszanak el. Éppen volt egy kis dolgom, uram, összesítenem kellett a bejövő forgalmat. S hogy ne zavarjon, Daisyt kiültettem az ajtó elé. A két kutyát meg melléje.

- Értem, Dan.

- Én meg dolgoztam, uram. Egyszerre csak arra riadtam fel, hogy a gyerek sikoltozik. Ledobtam a papírokat, és kirohantam az épületből - A kicsi ott kucorgott a kutyák között, és zokogott. Azt zokogta, hogy boszorkányt látott.

Összevillant a szemem Brentonéval.

- Micsodát?

- Boszorkányt. Azt mondta, hogy boszorkányt látott, amint seprűnyélen repült a levegőben. Aztán egyszerre csak kigyulladt egy csillag szóró, és a boszorkány leesett a földre.

Tulajdonképpen már szólnom kellett volna róla, és ha nem jön hozzám, én mentem volna önhöz, uram.

- Tovább, Dan!

- Tudja, mi volt a legfurcsább a dologban, uram? A kutyák viselkedése. Egy gyerekkel előfordulhat, hogy olyasmit lát, ami csak a mesében létezik. Mondjuk, egy varjú repül át az égen, és a gyerek boszorkánynak véli. Csakhogy a kutyákat nem lehet megtéveszteni, uram! A kutyák az ég felé fordították a fejüket, és vonyítottak, pedig nem is volt telehold. Azok a kutyák láttak valamit, még hozzá a levegőben! Egy darabig csitítottam őket, de csak nem akartak megnyugodni. Végül kénytelen voltam bezárni őket a házukba, de még ott is a falat kaparták, és mindenáron ki akartak törni.

- Máskor is előfordult már, hogy ilyen furán viselkedtek?

- Még soha. Legalábbis nem emlékszem rá. Gondolhatják, hogy én is nyugtalan lettem. Hiszen egy "boszorkány" miatt, amit Daisy látott, nem riadóztathatom az őrséget úgy döntöttem, hogy inkább körülnézek egy kicsit.

- Na és... látott valamit?

- Ki tudja? Legelőször is, tudják, mi ütött szöveget a fejembe? Hogy a kicsi repülni látta a boszorkányt, aztán kigyulladt egy csillagszóró, és a boszorkány lezuhant a földre.

- A nagyfeszültségű vezeték - mondta nyugodtan Brenton.

Dan elismerően pillantott rá.

- Úgy van, uram. Hiszen nem messze az őrház mögött húzódik a vezeték, amely a hulladékmalmot, az ön birodalmát látja el elektromos árammal. Arra gondoltam, hogy talán egy nagyobb madár, sas vagy keselyű repülhetett neki a drótnak. Ez megmagyarázná a csillagszórót és az is, hogy a "boszorkány" leesett. Kihoztam a házból egy kézi reflektort, és megpróbáltam megkeresni azt a helyet, ahol a "boszorkány" nekirepült a drótnak.

- Na és megtalálta?

Annyi feszültség csengett a hangomban, hogy magam is meglepődtem tőle.

- Először nem láttam semmit, - csak éreztem.

- Mit?

- Az ózon szagát. Amit az elektromos kisülés okoz.

- Tehát a gyerek valóban látott valamit.

- Ó igen, én viszont semmit. Talán csak a vezeték volt egy helyütt feketébb a szokásosnál. Ámbár az is lehet, hogy semmi köze a sötét foltnak a kisüléshez. Jobban meg kellene vizsgálni, uram.

- Meg fogjuk tenni, Dan - biztosítottam az őrt.

- Ezután még ott tébláboltam egy darabig, és arra gondoltam, hogy ha valóban nekirepült valami a vezetéknek, és az áram agyoncsapta, bármennyire összeégett is, valami nyoma kellett hogy maradjon, akárhol is.

- Természetesen nem talált semmit.

- De. Egy biciklit.

Úgy meredtünk rá, mintha nyulat húzott volna elő nem létező cilinderéből.

- Micsodát?

- Valami olyasmi, mint a bicikli. Csak csúnyán össze-vissza volt görbülve.

- Úgy érti, hogy összeégve?

- Éppen az a furcsa, hogy nem. Nincs rajta égési nyom. Ha lett volna, azonnal jelentem az esetet, így azonban. Nézzék, egyáltalán nem voltam biztos a dolgomban. Először is az sem biztos, hogy ez a micsoda valóban kerékpár-e, vagy inkább motorkerékpár vagy akármi. Azonkívül, ha feltételezzük a legnagyobb ostobaságot, amit életemben feltételeztem, és azt mondom, hogy valaki ezzel az izével repült neki a vezetéknek, telis-tele kellene lennie égési nyommal, olvadt fémrészsel és a többi.

- És... nincs semmi ilyesmi rajta?

- Nincs. Csak törés és görbülés. De jobb lesz, ha megnézik maguk.

Kinyitotta a szoba ajtaját, kiment, majd néhány másodperc múlva visszatért, s a karján tartott valamit, amiről első pillantásra nehezen lehetett volna megmondani, hogy micsoda. Ráadásul tényleg úgy összevissza volt görbülve, mintha tank vagy úthenger ment volna rajta keresztül. Kautzky óvatosan letette a földre.

- Hát ez az! Gőzöm sincs, hogy micsoda.

Meglehetősen nehéz is lett volna megmondani. Azon túl, hogy valóban erősen sérült állapotban volt, semmi normális járgányra nem emlékeztetett, de ha mégis hasonlatot kellett volna keresnem, leginkább egy vízibiciklihez hasonlítottam volna. Világosan ki tudtam venni egy kormányszerkezet-félét, ami két kéz számára készült, kerék helyett két lapátszerű valamit, ami olyan volt, mint a vízibringa vagy a hidroplán talpa és egy hosszúkás, elől csőrszerűen felhajló ülést. Aztán még sok mindent, amiről fogalmunk sem volt, hogy mire szolgál.

- Azért mégiscsak jelentenie kellett volna, Dan. Kautzky szomorúan bólintott.

- Félek tőle, mint a tűztől, uram. Az az ember nem normális. Úgy állítja a lámpát az asztalon, hogy a szemembe világítson vele.

- Nagy úr a megszokás, Dan. Azért mégis jelentenie kellett volna. Ilyen akármilyen egyszerűen nem létezik.

- Miért ne létezhetne? Először is teljesen el van deformálódva. Lehetséges, hogy valami orvosi szék, például nyomorékok számára, vagy sporteszköz fogyókúrázóknak. Egy szeméttelenen sok furcsa dolgot találhat az ember... Reggel átmentem az unokaöcsémhez. Tudja, a kettes kapunál. Elmondtam neki ezt az egészséget. S tudja, ő mit mondott?

- Mit, az ördögbe is? - kurjantott fel Brenton.

- Hogy arrafelé, azaz a kettes kapu felé sincs minden rendben. Azt mondta, hogy az éjszaka kellős közepén mintha zajt hallott volna a húszas szektorok könnyekéről. És mintha fényt is látott volna. Csak hát ő sem biztos a dolgában. Hiszen elvileg lehetetlen az ilyesmi. Legalábbis... korábban lehetetlen lett volna. Amióta... Hillegott úr... hiszen tudja. Sohase lehet tudni, mit csinál. Lehet, hogy éjnek évadján tart beszélőt egy szemétdomb tetején, vagy az ellenséget hajsolja zseblámpalénynél. Ne szólj szám, nem fáj fejem!

Felálltam, és megveregettem a vállát.

- Semmi baj, Dan úgy tett, ahogy tennie kellett. Ezt az akármit tartsa zár alatt, rövidesen elküldök érte valakit. És tartsa nyitva a szemét.

Brenton szótlanul gubbasztott mellettem a kocáiban.

- Észrevettem valamit a járgányon, Fred? - kérdeztem tőle halkán.

Brenton szájára tette mutatóujját, aztán tapogatni kezdett az ülések környékén. Lehúzta az ablakot, kidobott három poloskát, aztán egy negyediket, amit a kormány alatt talált.

- Így ni! Hogy észrevettem-e valamit? Naná, hogy észrevettem! A járgány ugyanabból az anyagból készült, mint a szerszámkulcs vagy micsoda, amit a 22-es szektorban találtunk.

- Maga szerint nyilvánvaló az összefüggés az idegen eredetű szemét és a járgány között?

- Hát... ha nem is nyilvánvaló, összefüggés bizonyára van. Valamint a hang- és fényjelenségek között is. Hogy éjszakánként valakik ide hordják a szemetüket, az kétségtelen.

- Hillegott?

- Ugyan. Ahhoz túl hülye.

- Az ellenség?

- Jó vicc lenne. Úgy akarnak kinyírni bennünket, hogy elfoglalják a szeméttelünk? Ötletes stratégia!

- Hát akkor?

- Elő ember sem a kerítésen, sem a kapun nem juthat be. Csak az képzelhető el, hogy a levegőből eresztik le a fickót. Szállítógépekből vagy helikopterekből. Megállnak a szektorok felett, kinyitják az ajtót, és kieresztik a hulladékot a csirkefogók. Óriási gépekkel dolgozhatnak, ha két éjszakán kiraktak ezer köbmétert. Szinte elképzelhetetlen.

Hátradőltem az ülésen, és néztem, hogyan fut mellettem a kerítés. Jó félórája mocorgott bennem valami, és a kezdetben még homályos elképzelés egyre inkább formát kapott.

- A maga véleménye szerint létezik akkora szállító gép, amivel ennyi idő alatt ennyi hulladékot ide tudnának varázsolni?

- Szerintem nem. Bár őszintén szólva nemigen ismerem a hadsereg gépeinek a kapacitását.

- De én igen! Nekik sincs ekkora szállító gépük, és *odaát* sincs! És nincs is rá szükség. Minél nagyobb egy masina, annál sebezhetőbb. Különbösen is a hadsereg nem szállít hulladékot a polgári állomásra, főleg éjszaka és engedély nélkül.

- Na igen - mondta -, visszakanyarodtunk oda, ahonnan elindultunk.

- Most jön az örültség - mondtam, és a szemébe néztem. - Szerintem a hulladék nem földi eredetű.

Ha azt vártam, hogy kinevet, vagy gúnyosan felkiált, csalódnom kellett. Brenton bólintott, és pattintott az ujjával.

- Erre gondolok én is, amióta csak megláttam azt a járgányt. Már akkor is ott motoszkált a fejemben, amikor a labor nem tudta kielemezni a kulimászt. Csak nem olyan könnyű kimondani az ilyesmit.

- Fél a kényszerzubbonytól, mi?

- Maga nem?

- Dehogynem. Éppen ezért ne is verjük nagydobra a dolgot. Egészen addig, amíg nincsenek perdöntő bizonyítékaink.

- Mit ért ezen?

- Majd meglátjuk. Egyelőre még én sem tudom. Meg kell figyelniük őket.

- Gondolja, hogy visszajönnek?

- Miért ne? Van itt még hely bőven.

- Uramisten! Arra gondol, hogy UFO-k röpködnek körülöttünk, és ahol szabad helyet látnak, telerakják szeméttel?

Kicsit hülyén hangzott a kérdése, de nagyjából a valóságot tükrözte.

- Igen. Valami ilyesmire gondolok. Például arra, hogy létezik valahol egy intelligencia, a technikai civilizáció jóval magasabb fokán, mint mi, és nem tud mit kezdeni az általa termelt hulladékkal. Tételezzük fel, hogy saját bolygóján már kimerítette az összes lehetőséget. Nincs hová rakni a szemetét. Erre úgy dönt, hogy keres neki helyet, méghozzá más világok más bolygóin, így szűrték ki a mienket.

- Eddig oké de miért nem lövik ki egyszerűen a világűrbe?

- Nyilván megvan rá az okuk. Talán zavarná a közlekedésüket vagy a hírközlésüket. Ki tudja?

- Miért nem veszik fel velünk a kapcsolatot?

- Talán mert túlságosan is primitívek vagyunk a számukra. Úgy néznek ránk, mint mi a majmokra. Gondolja, hogy egy kenyai szemetes, aki a dzsungel szelén borítja ki a szemetét, megkérdezi a majmokat hogy mi a véleményük. Kiborítja és kész. A majmoknak meg vagy tetszik, nem.

- Hát... nekünk nem tetszik.

Befordultunk az égetőhöz vezető útra, ezért befejeztem a beszélgetést.

- Szeretném, ha ma éjszaka kijönne velem. Kautzky majd gondoskodik fegyverekről. A legfontosabb, hogy meggyőződjünk róla, kicsodák. Aztán majd csak megtaláljuk a módját, hogy beszédünk a fejükkel, bárkik legyenek is az idegenek.

- És Hillegott?

- Nem kell tudnia semmiről. Úristen, mi lenne, ha megtudná?!

Brenton megtapogatta a nadrágját, sápadtan lehajolt, és a hajtókájából kibányászott egy poloskát.

Rémülten bámultunk egymásra.

Éppen készülődtem, hogy a háromórás beszélőre menjek, amikor csengett a telefon Brenton volt a vonalban. Első szavai után éreztem hogy történt valami azóta, amióta elváltunk.

Méghozzá nem is egészen lényegtelen.

- Arról van szó - nyögte a kagylóba - hogy alighanem lesz még egy kis gáz estéiig.

- Valami baj van a malommal?

- Ott nyugalom van. Megpróbáljuk kiszedni a kulimászt a hengerek közül. Egyelőre nem megy. Hanem odakinn... történt valami.

Éreztem, hogy összeszorul a torkom, és csak nehezen tudtam kinyögni a szavakat:

- Micsoda? Mondja már... az istenért!

- Arról van szó, hogy... olvad a szemét.

- Mit csinál?

- Olvad. Méghozzá nem is akárhogyan. Teljesen viszkózus folyadékká válik, és úgy folyik, mint a víz.

- Úristen!
- Képzeld el, ha ezer köbméter megolvad! Még elgondolni is rossz!
- Van valami elképzelése, hogy mi olvasztotta meg?
- Talán a napfény. Mindenesetre folyik. Egyelőre csak patakokban, de rövidesen folyó lesz belőle.
Felkaptam az asztalról a meteorológiai jelentést. Egész hétre napos, száraz, meleg időt ígért. Éjszaka sem süllyed a hőmérséklet 20-22 °C alá.
Úgy szorítottam a kagylót, hogy belefehéredett a kezem.
- Valamit tennünk kell Fred.
- Egyelőre árkokat huzatok, ahol az olvadékokat elvezethetjük.
- Úgy gondolja, hogy ki a telepről?
- Kétségtelenül ez lenne a legjobb megoldás. Bar... azt hiszem, ez lehetetlen. Ez az ördögi lötyt ugyanis... jobb, ha a saját szemével látja!
- Hányas szektorban van, Fred?
- Most Kautzky őrházából beszélek, de percekben belül visszamegyek a 21-esbe. Ugyanis ott a legnagyobb a veszély.
- Veszély?
- Hát igen. Arról van szó, főnök, hogy ez a pokoli lé felfal mindent, ami az útjába kerül. Érti? Mindent!
Éreztem, hogy megfordul velem a szoba, s mintha a falak rám akarlak volna omlani, hogy maguk alá temessenek.
- Úristen! Ez nem lehet igaz!
- Pedig így van, uram. Olyan, mint egy egészen erős savfürdő. Mintha kénsav vagy micsoda folydogálna a medrében. Mindent megeszik, amivel csak találkozik. Majdnem megette Timmer markolóját is.
Igyekeztem mérsékelni hangom remegését.
- Menjen vissza a szektorba, Fred. Azonnal ott vagyok én is.
Valóban, kábé tizenöt perc múlva a szektor szélénél álltam, és nem akartam hinni a szememnek. A 21-es szektorba rakott nagy, egészen magasra rakott szeméthalom megbillent, mint petrence a szélben. Csúcsuk besüppedt, oldaluk behorpadt, mint hórákásnak, ha beköszönt az első tavaszi napsütés.
A szeméthegek oldalából sárga, zavaros lötyt folydogált, mintha ismeretlen erő forrást fakasztott volna bennük. A kiáramló lé a három domb között patakká egyesült, és éppen nekifolyt a markológépnek, amelyet Timmer hozott át a 21-es szektorból.
A markoló sem nyújtott vigasztalóbb látványt, mint a lassan olvadó szeméthegek. A gépet körülölelő zavaros lé apró buborékokat vetett a hernyótalpak körül, és egészen világosan látható volt, hogy a hernyótalpnak már csak a fele lehet meg, amíg a többi egyszerűen lerágta a tengelyekről a lé, mint a csirkecsontról a húst a macska. Az óriási, soktonnás monstrum, mintha betegség gyötörné, egyensúlyát veszítve előrebukott, és a sárga dögvész az oldalait nyaldosta.
Timmer bánatosan nézte, hogy odavész a masinája.
Brenton megcsóválta a fejét, és a markolóra mulatott.
- Tudja, mi a furcsa? Nem füstöl.
Előrehajoltam, hogy jobban lássam, mi történik a markolóban. A sárga lé éppen ebben a pillanatban érte el az ajtót, és feszegetni kezdte. Az ajtó hullámzott, megrándult, majd egyszerre csak elfogyott a közepe.
Tudom, hogy furcsa, amit most mondok, de más, jellemzőbb kifejezést képtelen lennék találni annak a jelenségnek a leírására, ami az ajtóval és minden tárggyal történt, amely kapcsolatba került a folyadékkal. A sárga lé körülölelte őket megrázta, azok pedig egyszerűen eltűntek. Elfogytak vagy megolvadtak. Ugyanúgy, mint ahogy a kockacukor feloldódik a teában.

Minden látható nyom nélkül. A sárga lötyt beáramlott a vezetőfülkébe a szabadon maradt ajtónyitáson keresztül, mivel néhány pillanat alatt az egész ajtó eltűnt. S mindez úgy, hogy egyetlen füstcsík, különösebben nagyra nőtt buborék sem jelezte a feloldódást.

Húsz perc kellett hozzá, hogy eltűnjön a markológép.

Mire a szörnyű folyadék egészen felfalta, már legalább húszan álltunk tisztos távolságban az egyre növekvő folyótól, és valamennyiünket megnémított a szörnyű látvány. Egy vörös, magas fickó megcsóválta a fejét, felemelt egy követ, és beledobta a folyóba.

- Azt látták volna, amikor a jupiterlámpákat megette! Az új főnök is úgy futott, mint a nyúl! Éreztem hogy kifut a vér a fejből, és belekapaszkodtam a karjába.

- Miket evett meg?

- A lámpákat, amelyeket az új főnök hozatott ide. Még én is segítettem felállítani neki.

Mondja, nem hangyás ez a pasas egy kicsit?

Magamhoz tértem, és összeszorítottam az öklöm.

- Ember! Beszéljen!

Megrettenhetett az arckifejezésemről, mert elsápadt, és szaporán hadarni kezdett!

- Én aztán... i-igazán nem tudok sokat. Ott voltam a 17-es szektorban. Tudja, vártuk a lepecsételt borítékot, hogy holnap mit vigyünk oda, ha megürül a hely. Közben meg jókat röhögünk. Szóval odajött az új főnök és még valami sofőr a lámpákkal. Szóltak, hogy állítsuk fel a szemét mellé. Fényes nappal. Behúzták a kábelt, és meggyújtották a lámpákat, mind a négyet. Mi persze segítünk, hiszen... újabban a fene se tudja! Azt hittük, filmeznek vagy micsoda. Jeff meg is kérdezte, de az új főnök kinevette. Azt mondta, hogy ha a szemükbe világít a fickóknak, még azt is kiköpik, amit nem tudnak... Ne röhögjön ki, helyettes úr, de az volt az érzésem, mintha az új főnök bedilizett volna, és azt hiszi, hogy e szemétdombok élő emberek. Mindenféle kósza hír járja beszélőről, miegymás. Mintha vallatni akarta volna a szemétdombokat, vagy mi a fene.

- Ekkor olvadtak meg a szeméthegek?

- Hát, őszintén szólva nem ügyeltem. Elmentünk egy kicsit odébb a haverokkal. Ha ott maradunk, esetleg elröhögjük magunkat. A balhé meg kinek kell, nem igaz?

- Úristen! - suttogta Brenton - Ez azt hiszi, ha rájuk világít a lámpákkal, a szemétdombok beszélni fognak!

- Na, erre aztán lelt pánik - mondta a vörös -, nem tagadom, mi is megijedtünk. De tényleg, mi az isten ez, helyettes úr?

Brenton nagyot sóhajtott, és belerúgott egy kavicsba, amely a lába előtt hevert.

- Nyilván a jupiterlámpák plusz a napfény. Esetleg hozzájön ehhez még az a szemét is, amire ezt az akármit rárakták. Ha nem áll meg az olvadás, nagy bajban leszünk. Gondolja, hogy értesíteni kellene az illetékeseket?

Megfogtam a karját, és magam után húztam. Kautzky házából felhívtam Hilfgottot, de csak a titkárnője jelentkezett. A főnök elment; nem hagyta meg, hova... És azt sem, hogy mikor tér vissza.

A legsürgetőbb probléma az volt, hogy az egyre duzzadó ördögpaták egyenesen az állomás központja felé folyt, mégpedig növekvő sebességgel. Ha nem áll meg, körülbelül nyolc óra múlva eléri a hulladékdarabolót, tíz-tizenöt óra múlva pedig az én rohadt szállásomat is.

Persze csak akkor, ha az eddigi ütemben növeli a sebességét.

Bár beláttam, hogy reménytelen bármit is tenni ellene, kiadtam a parancsot, hogy irányítsanak ide egy markolót, és próbálják megváltoztatni a folyás irányát. Kevés esélyünk volt rá, hogy el tudjuk terelni, hiszen a mező szintje az állomás felé lejlett.

Timmer odajött hozzám, a rendkívüli állapotra való tekintettel puskával a vállán.

- Lezártam a kapukat, uram Ma természetesen nem fogadunk hulladékot. Morognak is mindenünnen. Ezért a telefonokat is kikapcsoltattam.

Láttam, hogy Brenton egy zöld kezeslábasba öltözött emberrel beszélget, majd kezét szorít vele, és odajön hozzám.

- Talán van valami megoldás, főnök. Ez itt Guzmann. Ő is a szállítók közé tartozik. Azt állítja, hogy a 14-es és 15-ös szektorok között van egy nagy mélyedés, ahova esetleg be lehet terelni a folyadékot. Azt nem tudja, hogy mind belefér-e, de legalább lelassíthatjuk. Mi a véleménye, uram?

- Minden megoldás aranyat ér, ami késleltetheti a kiáramlást! Kezdenek hozzá a munkához, Fred!

Megvártam, amíg Brenton visszamegy az overallos férfihoz, aztán erőt vettem magamon, és odaballagtam a sárga folyóhoz. Ekkor már két-három méter lehetett az átmérője, húsz-harminc centiméter a mélysége. Egészen közel mentem hozzá, hogy szinte érintette a széle a cipőm orrát.

Timmer nyugtalanul szuszogott mögöttem, de nem mert figyelmeztetni. Felvettem a földről egy száraz faágat, és belemártottam a folyadékba. Figyeltem, ahogy a kulimász körülöleli az ágot. Néhány pillanatig nem történt semmi, csupán a fa sárgára színeződött, mintha festékfürdőbe mártottam volna.

Aztán hirtelen, minden előzetes jel nélkül a fának az a része, amelyet befedett a folyadék, egyszerűen eltűnt. Mintha soha nem is lett volna a világon. Elvettem a maradékot, és felemeltem. Recés volt a vége, mintha valaki beleharapott volna.

- Borzalmas, uram - hallottam Timmer suttogását.

Lecsücscentem a folyó szélére, és tenyerembe tettem az arcom. Ha megoldvadnak a szeméthalmok, mind az ezer köbméter, nem lesz az a hatalom, ami megállítsa. Ráadásul, ha jól sejtem, a hulladék mennyisége növekedni fog. Talán az egész Földet előnti ez a pokoli kulimász!

Hacsak nem tudjuk kényszeríteni őket, bárkik legyenek is, a banditák, hogy vigyék a fenébe a szemetjüket!

Ránéztem az órára: tíz perc hiányzott a délután ötből. Négy óra múlva lebukik a nap. Talán éjszakára megdermed a kulimász, és nyerünk egy kis időt. Ezen az éjszakán el kell dőlnie mindennek!

Ismét felhívtam Hilfgottot, de még mindig nem tért vissza a helyére. Elfogott az aggodalom, mert sejtettem, hogy nem vetetlenül lépett le a térképről. Nyilván forral valamit, és újabb lépésre készül az "ellenséggel" vívott harcában. Úristen, csak nehogy keresztezze a tervemet! Megbíztam Brentont, hogy ameddig valami változást nem vesznek észre a folyadék viszkozitálásában, folytassák a mentést. Minden mozgathatót vigyenek el az útból, azon kívül próbálják meg, hátha be tudják terelni a 14-es és a 15-ös szektorok közé.

Kautzky elővett egy italt, és az asztalra tette. Ittam egy pohárral, aztán elmondtam neki, amit ott a patak partján kiötlöttem.

- Egyetlen esélyünk van, Dan - mondtam. - Ha el tudunk kapni valakit közülük.

Megpróbálhatjuk megszarolni őket. Csak az a kérdés, hogyan tudjuk lépre csalni a vendégeket. Bajban leszünk, ha nem hagyják el a járgányukat.

- Ej fogják hagyni - mondta Dan.

- Biztos benne?

- Gondoljon a bringára, amellyel nekimentek a magasfeszültségnek.

- Mire gondol?

- Arra, hogy minden expedíció hord magával néhány olyan fickót, akik csak vendégek a bandában.

- Gondolja?

- Ha hasonlóan gondolkodnak mint mi. A bringa ezt bizonyítja. Amíg a többiek rakodnak, néhányan kiszállnak ezekkel a járgányokkal, és körbejárják a világot. Vagy felderítők, vagy tudósok, vagy mit tudom én, micsodák. Más a feladatuk, mint a szemétkerakóknak. Ezek közül kellene elkapni egyet-kettőt.

- És ha nem száll ki senki a gépből?

- Akkor bajban vagyunk. Megpróbálhatjuk kicsalni őket, de egy lyukas rézgarast sem lennék rá, hogy sikerül. Ha nem jönnek ki, akkor nyilván azért teszik, mert parancsot kaplak rá. Ezt pedig nehezen fogják megszegni, arra mérget vehet!

- És ha megpróbálnánk elkapni egy szállítóeszközt? Ivott egy kortyot, aztán megrázta a fejét.

- Ha valóban valahonnan a fenéből jött - és a mennyezet felé mutatott -, alighanem olyan motorja lehet, amit nem lehet csak úgy, egy elektromágneses patkóval ide ragasztani.

Gondoljon aztán a fegyverekre is. Nem, az az egyetlen lehetőségünk, hogy megvárjuk, amíg kiszáll valaki. Ha a kezünkben van, mi diktáljuk a feltételeket.

- És Hilfegott?

- Nyilván mesterkedik valamiben. Az is lehet, hogy hallja minden szavunkat.

Gondosan átvizsgáltam magam, de nem találtam a ruhámon poloskát. A biztonság kedvéért felhívtam az irodáját: még mindig hült helye volt.

Ezután a dolog technikai előkészítésére került sor. Gondosan megbeszéltünk mindent, nehogy hiba csússzék a számításainkba. Brentonon kívül nem akartam senkit mozgósítani, végül mégiscsak úgy döntöttem, hogy Kautzky hozza magával az unokatestvérét.

Megbízta Kautzkyt, hogy készítse ki a fegyvereket, lehetőleg kicsiket, amelyek nem zavarnak a mozgásban, de mégis ütőképesek, zseblámpákat, köteleket és fekete overallokat.

Azt akartam, úgy beleolvadjunk az éjszakába, hogy senki ne vehessen észre bennünket.

Utasítottam az őrt, hogy a veszélyeztetett szektorokban csökkentsék az őrjármű fényét, de csak annyira, hogy ne keltsen feltűnést. Hadd higgyék, hogy hülyék vagyunk! Annál könnyebben besétálnak a csapdánkba,

Visszamentem az irodámba, majd Hilfegotthoz. A főnök úgy eltűnt mintha a földön kívüliek rabolták volna el. Többszöri telefonálás után kiderült, hogy nem hagyta el a telep területét.

Ezután röviddel Brenton felhívott, és örömmel a hangjában jelentette, hogy amint a napsugárzás gyengülni kezdett, a szemétdombok olvadása is csökkent. Az aprítókamrát

különben még mindig nem sikerült kitisztítaniuk, pedig minden létező oldószerrel

próbálkoztak már. Meghagyta neki, hogy amint leszál az éjszaka, jelentkezzen Kautzkyknál, aztán aludni próbáltam. Mire felébredtem, fekete árnyékok húzódtak a falak mentán.

Kocsiba ültem, és visszamentem Kautzkyhoz. A félig nyitott ablakon kiáramló kávéillat jelezte, hogy Kautzky, Brenton és Jolly, Kautzky unokaöccse igyekeznek felkészülni az éjszakára. Bekormányoztam a terepjárót Kautzky őrházának egyre hosszabbra nyúló árnyékába, és bementem közéjük.

Másfél óra alatt még egyszer megbeszéltünk mindent. Megszemléltük a Kautzky által felszerelt be rendezéseket - ezekről majd később szólok még -, megvizsgáltuk a fegyvereket, a bénító sprayt, a bilincseket, egyszóval mindent, amiről azt hittük, hogy szükségünk lesz rá az éjszaka.

Röviddel éjfél előtt felöltöttük a fekete overallt, felvettük a hozzá tartozó felszerelést, és ellenőriztük, hogy rendben vannak-e a fegyverek.

Brenton furcsa grimasszal töltötte csőre a pisztolyát.

- Gondolja, főnök, hogy lesz időnk löni vele? Megvontam a vállam.

- Időnk talán lesz. Én inkább azt szeretném, ha *okunk* nem lenne rá. Ezt ne feledje, Brenton! Elfordult, és felcsatolta az oldaltáskáját.

Éppen akkor kúszott fel a telihold az égre, amikor becsuktuk magunk mögött az őrház ajtaját. A hold végigöntötte tejfehér fényét a telepen. A szeméthegek kísérteties fényben fürödtek, s furcsa, soha nem látott árnyékok ugráltak a kupacok között. Nem messze tőlünk a nagyfeszültségű vezeték fekete csíkot húzott az égre. A "boszorkány" biciklije közvetlenül a vezeték alatt hevert, ahogy Kautzkynek meghagytam. Volt bizonyos esélyünk rá, hogy azok, akik előző éjszaka itt felejtették, el akarják tüntetni az áruló nyomot.

Kautzky és Jolly hátramaradtak egészen közel a bicikli roncsához, én pedig Brentonnal egy kisebb hulladék hegy aljában foglaltam helyet. Kautzky kellemes kis fészket készített a hulladékban és puha báránnyal belelta ki. Ahogy kinyújtottam a karom, forró termoszhoz ért. Bravó, Kautzky!

Éjfél után szinte ötpercenként néztem az óramra. Egészen hajnali kettőig. S amikor öt perccel kettő után ismét rápillantottam szinte biztos voltam benne, hogy ezen az éjszakán hiába várunk

Óriási fekete felhő szállt a hold elé, és éppen újra az óramra akartam nőzni, amikor halkan felbrekegett egy mocsári béka. Halkan és figyelmeztetőn szám elé emeltem a kezem, és visszabrekegtem. Oké Kautzky, rendben van minden!

Brenton felnézett az égre.

- Figyeljen. főnök. Azt hiszem, kezdődik a buli.

Valahonnan, meghatározhatatlan irányból, hideg, lilás fény öntötte él a terepet. Mintha óriási fényszóró pásztázta volna végig, szabad helyet keresve. Az átkozott fekete felhő megmakacsolta magát és egy tapodtat sem volt hajlandó elmozdulni a hold elől.

Ismét felhangzott a brekegés de felelni már nem tudtam rá. Pontosabban, nem volt érdemes.

Tudtam, hogy Kautzkyék is látnak mindent ugyanúgy, ahogy én. Látják a hatalmas, sötétségbe vesző monstrumot, amely hang nélkül suhanva bukkant elő a semmiből, s megállt a telep fölött mintegy húsz-harminc méter magasságban. Mivel a hold a felhő mögött trónolt, képtelen voltam kivenni az alakját. Nem láttam, hogy csészealj-e, mint a leggyakoribb UFO-ábrázolások, vagy szivar alakú űrhajó. A kékeslila fény elöntötte a dombokat, és mi moccanni sem mertünk, nehogy felfedezzenek bennünket.

A hajótest mozdulatlanul és hangtalanul állt a sötétségben. Semmi olyasmi nem történt, amit vártunk. Csak lebegett csendben és mozdulatlanul, mintha parancsra várna.

- Az istenit, főnök! - suttogta a fülembe Brenton - Nagyobb, mint egy felhőkarcoló! Naná, hogy ezzel ide tudtak fuvarozni ezer köbmétert!

A felhő kicsit elcsusszant a hold elől, és éppen idejében, mert az óriási szállítóeszköz kioltotta a lámpáit. A Bányadt holdsugarak halvány fényénél csak annyit láttunk, hogy valahol kinyílik egy nyílászáró, és újabb hulladékok száz köbméterei zuhannak le az állomás földjére. Nagyjából a 18-20-as szektorok tájékára.

- A rohadtak! - suttogta Brenton. - Le kellene puffantani őket!

Valami hasonlót éreztem én is. De ha fejjel megyünk a falnak, csak magunknak árthatunk vele.

Ekkor ismét felhangzott a brekegés. Halkan, figyelmeztetően. Felkaptam a fejem, és felnéztem a fölénk magasodó iszonyatra. Rövid időre sárgás fény csapott a szemünkbe mintha kinyitottak volna egy nyílást. Aztán elsuhant valami a fejünk felett ráadásul nem is egy, hanem kettő vagy három.

A fénysugár eltűnt, és a hold is megszabadult a felhőitől. Vékony sarlónyi már kilátszott belőle. És az éppen elég volt ahhoz, hogy szemügyre vehessük az égi járgányt. Mert néznie az akadt rajta elég!

Nagyjából akkora volt, mint egy húszemeletes ház: előkerttel, garázsokkal és a hozzá tartozó élelmiszer-áruházzal együtt. Inkább koronghoz hasonlított, mint szivarhoz, és a korong felületéből ismeretlen rendeltetésű karok, szögletek, daruforma kiszögellések emelkedtek ki. Az egész valószínűtlenül lila fényben játszott, mint az alkonyi ég a leggiccsesebb festményeken.

A legizgalmasabb azonban kétségkívül az a három, aprócska járgány volt, amely valóban hasonlított a vízibiciklihez. Csakhogy ezek a járgányok ott cikáztak iszonyatos sebességgel a fejünk felett; alig tudtam nyomon követni őket.

- Ūristen! Kiszálltak, főnök! - suttogetta Brenton, és szeméhez emelte távcsövét. - Mindegyiken egyvalaki ül, és...

Magam is a távcsövembe néztem, és meg kíséreltem követni a repülő szerkezeteket. Egy-egy pillanatra sikerült is befognom valamelyiket, képtelen voltam azonban hosszabban követni a repülésüket. Mire feltűntek az automata keresőben, már ki is repültek belőle. Talán csak a távcsőbe épített kamarák által felvett film kockáin lesz majd láthatóvá, kik ülnek a járgányokon.

Ekkor váratlan és mégis annyira várt dolog történt. Bár a monstrum újabb és újabb ajtajain ömlött ránk a szemét nem törődtünk vele. A levegőben furikázó járgányok sebessége ugyanis lelassult, és egészen földi gyorsasággal kezdtek keringeni nagyjából a felett a terület felett, ahol a roncs bringa hevert gondosan kikészítve.

Brenton alig mert lélegzetet venni, akárcsak én. S akárcsak Kautzky és Jolly, akik közvetlenül az összetört járgány mellett dekkoltak rejtekhelyükön.

Ūgy éreztem magam mint a horgász, aki kristálytisza tóban horgászik. Látja a csaliját, amit lelogat a tó vizébe, és látja a halakat is, amint ott keringenek a csali körül. Nincs más dolga, mint meglapulni, figyelni őket és imádkozni, hogy a legnagyobb legkövőbb és legóvatosabb harapjon már végre rá arra az elátkozott gilisztára!

A szemét hullott, az égi járgányok pedig egyre csökkentették a sebességüket. Végül szinte mozdulatlanul lebegtek a roncs bringa felett. Esküdni mertem volna rá, hogy észrevették. Ezután következett a türelemjáték a kristálytisza tó partján a halakkal. Lélegzetünket visszafojtva vártunk, hogy ráharapjanak.

Ekkor már azt is meg tudtuk figyelni, hogy milyenek. Nem valami UFO-világ amorf szörnyei voltak, hanem emberek: ugyanolyanok, mint mi. Csillogó, foszforeszkáló kezeslábast viseltek, bukósisakot, amely eltakarta az arcukat. Két kezükkel a járgány kormányát fogták, lábukat előre nyújtották a gép oldala mentán mintha azzal kormányoznának nem a kezükkel. Valamennyien lefelé néztek, ahol az összetört bringa roncsa hevert.

Brenton csuklott egyet, én pedig belevájtam a körmömmel a tenyerembe. Ha most nem harapnak rá, akkor soha!

De ráharaptak. A mozdulatlanul lebegő járgányok egyike meg remegett, és lassan lesüllyedt a földre. A második még várt egy kicsit, aztán követte. A harmadik továbbra is ott lebegett néhány lábnyira lelettük.

Ekkor már nem láthattam, mi történik. Imádkoztam, hogy Kautzky el ne rontsa a dolgát. Meg kell várnia, amíg leszállnak a járgányról, mert ki tudja, milyen ereje lehet a motoruknak.

Kautzky pontosan azt tette, amit lennie kellett. Valami halkan csattant, valami villám sebesen elsuhant a vezetékek magasságában, és gyorsan, fülsértő hangon felvisított egy sziréna. A

harmadik bringás felkapta járgányát a levegőbe és mire egyel pislantottam, már seholy sem volt.

Kiugrottam a menedékből, futni kezdtem Kautzky és Jolly felé. Szemem sarkából láttam, hogy a monstrum megremeg, és nem áramlik ki több hulladék belőle. A lila fény viszont annyira felerősödött, hogy szinte nappali fénybe burkolta a telepet, majd egészen kihunyott. Felegyenesedtem, és úgy futottam, hogy majd a tüdőm szakadt belé. Zihálva zuhantam Kautzky és Jolly mellé, akik egy-egy csillogó ruhás fickó hátán térdeltek, és megpróbálták kiszabadítani őket az acélhálóból, amelyet meg délután Kautzky szerelt a csalétek fölé.

Azok ketten mozdulatlanul feküdtek, és csak reménykedhettem, hogy nem törték ki a nyakukat.

- Semmi baj, főnök - olvasott a kapuőr a gondolataimban -, egy kicsit fejbe csaptuk őket nehogy valami ostobasággal próbálkozzanak. Sajnos a harmadik meglépett.

- Gyorsan! - vezényeltem - Mielőtt megpróbálnák kiszabadítani őket! Be a házba!

Ahogy megmozdultunk, zömök, gömbölyű valami gurult elénk, és a valami fegyverfélét tartott a kezében. Hogy mi lehetett, nem láttam tisztán, de a kéztartása minden kétséget kizáróan fenyegető volt. Meglendítettem az öklöm, és lecsaptam vele oda, ahol a fejét sejtettem. Aggódtam ugyan, hátha fém- vagy kemény műanyag alkatrészrel találkozik a kezem, de pontosan ugyanolyan puha volt mint egy emberi arc. Hátratántorodott, mire kapott tőlem még egyet a másik mellé.

Jolly megrántotta a fogantyút: az acélháló szétnyílt. Megragadtam az egyik fickó vállát, és magam felé rántottam. Könnyű volt talán ötven-ötvenöt kiló. Vállamra dobtam, és

megindultam vele a ház felé. Mögöttem ismét felhangzott a furcsa sivítás a többiek lábdobogásával keveredve.

Még egy pillanat, és a házban voltunk.

A hadművelet első része sikeresen befejeződött

Az első és óriási meglepetés Kautzky szobájában ért bennünket. Brenton ledobta a kis gömböcöt, aki felnyögött, és leesett a fekete álarc az arcáról.

Hilfgott volt, valamennyiünk szeretett főnöke.

Rúgott vagy kettőt, faltápaszkodott, s imbolyogva előhúzta a pisztolyát. Kautzky ki akarta verni a kezéből, de nem volt rá szükség. Hilfgott letette az asztalra, aztán végignézett bennünket, egyikünket a másik után.

- A főnökkel akarok tárgyalni - mondta remegő hangon, és megtapogatta az arcát. - Még hasznos lehetek maguknak. Sokat tudok, ami a hasznukra lehet. Melyikük a főnök?

Egymásra néztünk, és nem tudtuk, sírjunk-e vagy nevéssünk.

- Régóta mindent tudok. . Ha akartam volna, már régen lebuktathattam volna magukat.

Tárgyalást javaslok ne feledjék, minden lépésükről tudtam, és hagytam, had dolgozzanak

- Mi minden lépésünkről? - háborodott fel Brenton - Hiszen ...

- Nyúljon a válltöméséhez, a balhoz - vezényelt Hilfgott, majd hozzám fordult - Ön is...

Önkéntelenül is odakaptunk, és érzékeny ujjaink nyomban kitapintották a gondosan bevarrt poloskát.

Hilfgott elvigyorodott.

- Na ugye? Már hisznek nekem? Régóta tudom, hogy maguk beépített emberek.

Lebuktathattam volna önökét és most azt javaslom, hogy tárgyaljunk. Hajlandó vagyok eladni a szeméttelep szeméttelrakási tervét, a legtitkosabbat is, valamint a titkos könyvelés kódját.

Melyikük a főnök?

Csak néztünk egymásra. Néhány másodperc múlva válasz nélkül elfordultunk tőle, és munkához láttunk. A két fickó kezét a hátukra bilincseltek, és egy-egy szíjjal a székhez kötöttük őket. A biztonság kedvéért Kautzky még a padlóba is bevett néhány szöveget, s pokolian erős, bikaínból készült kötéllal hozzáerősítette a lábukat.

Brenton lihegett. Jolly mereven rajtuk tartotta a géppisztolyát. Egyáltalán nem voltunk biztosak benne, hogy az ember formájú szkafanderek alatt valóban embereket találunk. Pedig azok voltak. Amikor Jolly levette az első sisakjai meglepődve hőkölt hátra. Néha az a legmeglepőbb, ha elmarad a meglepetés.

A szkafander alól szőke, egészen fiatal ember feje bukkant elő, lehunyt szemekkel, dacosan összezárt szájjal. Orrcimpái enyhén mozogtak, ami arra utalt, hogy lélegzik. Még hozzá földi levegőt s ez láthatóan ízlett neki.

A másik szkafandert Brenton emelte le, és ő nemcsak hátrahőkölt, hanem fel is kiáltott meglepetésében. A bukósisak alatt barna, rövid, frufurra vágott hajú fiatal nő pihegett, ugyancsak csukott szemmel. És ő is könnyedén szívta be a földi levegőt. Emberek voltak, ehhez kétség sem férhet.

- Fújjon az orruk alá! - dörögtem Kautzkynak, és kissé félreálltam, nehogy engem érjen a szórófejből kiáramló szalmiák.

Hiába fordítottam el a fejem, nagyot tüszentettem akárcsak Brenton. S akárcsak a szőke fiatalember, aki a következő pillanatban már ki is nyitotta a szemét. Bambán meredt ránk, látszott rajta, fogalma sincs róla, hol van. A nő éppen ekkor tért magához, és ő is tüszentett egy nagyot.

A szőke férfi, ahogy elhalt a tüszentés, megpróbált felemelkedni, a kötélen azonban visszatartotta a székre. A lánynak még mindig zavaros volt a szeme csak lassan tért vissza az álmok világából a valóságba.

A valóságba?

Elérkezettnek láttam az időt, hogy megkezdjük a tárgyalásokat. Kinyitottam a szám, de Hilfgott az arcomba lihegett.

- Az úristenit. Maguk aztán elkapták őket! Nem sejtettem, hogy három részről vagyunk benne a buliban. Azt tudtam, hogy maguk ügynökök, de hogy ezek is léteznek - Nahát! Meglátják, így is hasznomat vehetik Ha nem akarnak beszélni, csak bízzák rám őket. Van egy kis jártasságom az ilyesmiben. Tíz perc múlva előttem lesz a vallomásuk három példányban, tanúkkal hitelesítve. Ebben én profi vagyok!

- Üljön a sarokba! - förmedtem rá, majd a szőke fiú fölé hajoltam - Jól van?

Feszülten vártam a válaszát. Ha valami ismeretlen nyelven szólal mag, vagy ha nem hangokkal kommunikál, megbukott az elméletem, amit félálomban a szobámban dolgoztam ki. Még Thriem az *Idő* című könyvét is átböngésztem hozzá. Ha nem felel a fickó, feleslegesen pazaroltam az energiámat, és ami még ennél is rosszabb, ki tudja, hogy szemétügyben dülőre jutunk-e egyáltalán?

A fiatalember válla megrendült, és mosolyogni próbált.

- Jól.

Egészen emberi hangon mondta, és a mi nyelvünkön. Csak a hangsúlyban volt valami, ami eltért a miénktől. Mintha olyan valaki beszélt volna, akinek más az anyanyelve, mégis kitűnően beszéli a mienket.

- Hogy hívják?

- Peterson - mondta engedelmesen.

- És őt? - mutattam a lányra.

- Sylvia. Nem eseti baja?

A lány ekkor tért magához egészen. Ő is elmosolyodott, és amennyire csak tudott, a fiú felé fordult.

- Kösz, Peters. Minden rendben.

Már az elhangzott néhány szóból is megbizonyosodtam, hogy ugyanazt a nyelvet beszélik, mint amelyet arra a bizonyos újságpapírra nyomtak vagy mit csináltak. A mienket, de mégsem a mienket. Amire Brenton azt mondta, hogy gettónyelv.

A férfi végighordozta a tekintetét rajtunk. A fegyveres Jollyn kissé hosszabban időzött, lehet, hogy megpróbálta kitalálni, mi az ördög lehet az a valami a kezében.

Amikor visszatért rám a tekintet, fájdalom tükröződött benne.

- Mondja, muszáj ezt csinálni?

- Mit?

- Hát ezt Nem vehetné le rólunk ezt az ízét? Úgy döntöttem, hogy barátságos és engedékeny leszek. Legalábbis egyelőre.

- Nincs fegyverük?

- Természetesen van.

- Hol?

- A zsebemben.

Intettem Jollynak, aki a géppisztolyt a férfi oldatába nyomta, Kautzky pedig hozzá lépett, és kiemelt egy tojás formájú és nagyságú valamit a zsebéből.

- Ez az?

- Ez.

- Neki is van?

- Csak nekem. Én vagyok a biztosító.

- És ő?

- Ő kutató.

Hallgattunk egy sort. Éppen újra fel akartam lenni egy kérdést, amikor a lány gallérja alján agy eddig láthatatlan, üvegszerű jelvény égővörösre gyulladt, és lüktetni kezdett. A lány megpróbálta kiszabadítani a kezét a bilincsből, természetesen hiába.

Érdeklődve hajoltam közelebb.

- Ez mi?

- Kommunikátor.

Barátságos volt a hangja és megnyugtató. Magam is ilyen lettem volna, ha a múlt században néhány kannibál között ébredek össze kötözve.

- Ők hívják? A hajóból?

- Miből? Ja, igen. Keresnek bennünket.

- Tud velük beszélni?

- Természetesen.

- Rendben van. Közölje velük, hogy fogságba estek, és mi gondolkodás nélkül megöljük magukat, ha valami ostobaságot csinálnának. És ne próbálják folytatni a szemétkirakást. Megértette?

Lágy és kellemes volt a mosolya.

- Természetesen.

Közel hajolt a tűzgömbhöz, és engedelmesen belemondta a szavaimat. Semmi mást nem fűzött hozzá. Amikor befejezte, várakozóan nézett rám.

- Azt is mondja meg nekik, hogy várjanak. Tárgyalni szeretnék velük.

Megvártam, míg elmondja, aztán parancsot adtam Kautzkynak, hogy oldozza el őket.

Hilfegott morrantott egyet a sarokban.

- Hrrr! Ne legye, kolléga! Én kiszedek belőlük mindent. Profi vagyok és...

- Kuss! - dörrent rá Jolly, mire elcsendesedett. Megropogtatták a csontjaikat, a lány még a homlokát is megtörölgette.

- Szabad beszélniük? - fordultam hozzá.

- Ezt hogy érti? - kerekedett ki a szeme.

- Úgy, hogy válaszolna a kérdéseimre?

Széttárta a karját.

- Most már természetesen. A szabályzat szerint csak életveszély esetén kommunikálhatunk magukkal. Ez pedig az, nem?

Volt valami angyali naivság benne.

- Arra mérget vehet - mondtam zordul - Ennél nagyobb életveszélyben már nem is lehetnének.

Hát akkor talán térjünk a lényegre. Honnan a fenéből jöttek?

A lány habozott, aztán lehajtotta a fejét.

- Numából.

Ez az a város vagy mi az ördög volt, ahol azt a furcsa, emulzióval nyomott újságot készítették.

- Ilyen helység nincs. Utánanéztem. Még falu sincs.

- Még nincs - mondta halkán a lány. - Ez a hely... Surában van... azaz maguk még úgy hívják, hogy Ausztrália. Jól mondom?

Brenton felszisszent, a sarokban kucorgó Hilfegott pedig elkaccantotta magát.

- A legprímább átejtés. Tíz perc alatt kivenném belőlük az igazságot.

Mikor senki sem mondott neki semmit, elhallgatott.

- Tehát Numából jöttek - mondtam. - És mikor? A lány habozott, és a férfira nézett. A szőke fickónak tanácstalanság csillogott a szemében.

- Ne feledjék, hogy életveszélyben vannak - segítettem. - Tehát hányadik század?

- Huszonegyedik - mondta a lány

- Maga kicsoda?

- Ökológus vagyok. Jelenleg a hulladékék helyezőknél vagyok gyakornok.

- Magától származik ez a ragyogó ötlet? Gyorsan és energikusan megrázta a fejét.

- Dehogysis. Éppen ellenkezőleg. Jelentést kell készítenem azok számára, akik nem értenek egyet a tervvel. A visszaküldés tervével.

- És maga? - fordultam a fickóhoz.

- Ó, nekem az a dolgom, hogy a kirakodásra ügyeljek, és eltüntessem az áruló nyomokat. Én semelyik oldalon sem állok.

- Ki intézi maguknál a hulladékszállítást?

- Ügy érte, hogy ki ad parancsot rá?

- Úgy

- A Tudományos Akadémia. Személy szerint az Akadémia elnöke.

- És... mióta csinálják?

- Nemrég. Csak amióta annyira felszaporodott a szemét, hogy elviszi a költségvetés negyedét. Mármost a megsemmisítése. Walter dolgozta ki a Tervet, ő a Hulladékintézet Igazgatója. Itt van a...

A biztosító ember feddőn összehúzta a szemöldökét. Elégedetten dörzsöltem a tenyerem.

- Csodálatos! És miért éppen ide hozták?

- Őszintén szólva... azt hittük, tudnak mit kezdeni vele.

- Mi?

- Maguknak több pénzük van ilyesmire. Így gondoltuk. Talán tévedtünk. Én nem akartam. Azt akartam, hogy csináljunk valamit a saját szemetünkkel.

- Oké, kicsikém - veregettem meg az arcát. - Most pedig mondja meg nekik, hogy azzal a Walterrel szeretnék beszélni. Mégpedig azonnal és itt. Megértette?

- Én meg - mondta gyorsan. - De mi lesz ha nem akar idejönni?

- Akkor megöljük magukat. Úgy látszott, komolyan megijedt.

- Ezt nem tehetik. Ez végzetes lehet... felborulhat az idő. Az időparadoxon miatt sem lehet... Éreztem, hogy most kell ráhajtanom a dologra.

- Sajnos, kicsikém, mi nem olyanok vagyunk, mint maguk. Nem izgat, hogy mi lesz egyszer majd magukkal. Fütyülünk az időparadoxonra. Minket elsősorban az izgat, hogy velünk mi lesz, és hogyan tudunk megszabadulni a maguk szemetétől. Világos? Ne feledje, mi még kannibálok vagyunk, legalábbis átvitt értelemben. Tudja, mi az?

Lehunyta a szemet, és bölintott.

- Nahát - mondtam elégedetten. - Én nem tréfálok, higgyék el. Nos, idehívja a fickót?

- Megpróbálom - mondta, sietve, és gyorsan beszélni kezdett vöröslő jelvényének. A jelvény elhalványult majd valahonnan messziről síri hang szűrődön a szobába.

- Rendben van. Odamegyek. Ne bántsák őket. Hillegott ki meredt szemmel bámulta a lány jelvényét.

- Az istenit! - motyogta - Szuper poloska. Még én sem láttam ilyet, pedig profi vagyok.

Lehunyta a szemét, és a fejét törte. Nyilván azon, hogy át kéne állnia a másikak oldalára. Felvettem az asztról az elkobzott fegyvert, és szemügyre vettem. A fickó növekvő nyugtalansággal nézte a mozdulataimat, majd könyörögve nyújtotta felém a kezét.

- Tegye már le. Az istenért, a végén még bajt csinál!

- Hogy kell használni?

- Tegye le, kérem.

Három gombot láttam rajta. Nyugodtan az elsőre tettem az ujjam, és a tojás csúcsos végét feléje fordítottam.

- Na nem mondja meg, végigpróbálom mind a három gombot. Nos?

- A középső a sugárindító - nyögte - A másik kettő az erősségszabályozó

A nyitott ablak alatt nehézkes léptek koppantak. A közeledő megkerülte a házat, és a bejáratot kereste. Intettem Kautzkynak, aki az ajtóhoz ment és óvatosan kidugta a fejét. Rálettem a kezem a középső gombra, és az ajtónyílásra irányítottam a tojás csúcsos végét.

Magas, megtermett férfi lépett be Kautzky géppisztolyának csövétől kísérvé. Ő is csillogó ruhát és bukósiskot viselt mint a másik kettő. Amikor megpillantott bennünket, megtorpant majd lassú mozdulattal levette a sisakját.

Nagy bajuszú, vörös arcú férfi volt. Felemelte a kezét. és felém intett.

- Nyugodtan eltehetik fegyvertelen vagyok - Aztán foglyainkra mosolygott. - Csak nyugalom, gyerekek, nincs semmi baj!

Odatoltam neki egy széket a másik kettő mellé. Leteltem a tojást az asztalra, de úgy, hogy egyetlen mozdulattal elérhessem.

- Én ennek a hulladéklerakó állomásnak a helyettes vezetője vagyok - mondtam - Ezek itt a társaim. Az meg ott a sarokban... na mindegy. Érti amit mondok?

- Hogyne. Hiszen majdnem ugyanazon a nyelven beszélünk.

- A maga ötlete volt, hogy éppen itt rakják ki a szemetüket?

- Tulajdonképpen... igen is meg nem is. A számítógép jelölte meg az időt és a helyet. De én kérdeztem az kétségtelen. Azért, mert...

- Az okát tudjuk - mondtam sűrűn. - Nemsokára itt a reggel, és még az éjszaka dűlőre kell jutnunk. Szeretném, ha végignézné, mit csinált velünk a maga hulladéka.

Gyorsan felkapta a fejét.

- Mit csinált?

- Megolvadt. És amerre folyik mindent tönkretesz. Mindent felfal. És nem tudunk védekezni ellene. Ezt is kiszámította a maguk agya?

Embert még nem láttam úgy el sápadni, ahogy ez elsápadt. Előredőlt, és halálra vált arccal nézett szembe velem.

- Ez nem lehet igaz - dadogta - hiszen a paraméterek...

- Micsodák?

- Nem lelt volna szabad megolvadnia... egyáltalán nem.

- Nem? Pedig azt csinálta. Füttyült a maguk tilalmára. Ahogy kisütött a nap, olvadni kezdett.

- De hiszen az nem olyan egyszerű. Nemcsak napfény kell hozzá.

- Hanem mi még?

- Sokkal nagyobb és közelebbi fény- és hőenergia... Gondosan kielemeztük a maguk viszonyait itt a telepen. Soha nem használtak még semmiféle sugárforrást a szemet közeiében... és a trendek azt mulatták, hogy nem is fognak.

- Be tud kalkulálni a trendjébe egy új igazgatót? Azt hitte, rosszul érti a szavaimat. Csak nézett rám, mint borjú az új kapura.

- Ez valami vicc?

Hilfgott felvisított a sarokban.

- Átvertelek benneteket, gazemberek! Mégiscsak ott buktatok le, hogy kivitettem a lámpákat a szemétdombokhoz, és a szemetekbe néztem.

- Mit csinált? - kérdezte a bajszos falfehéren. Hilfgott csak vigyorgott, mintha meggárgyult volna. Én voltam kénytelen folytatni a társalgást.

- Ez az úr itt, aki... néhány százezer wattos fényforrást állított a maguk szemetei köré, és világítani kezdte őket, hogy bevallják, kicsodák, és honnan jöttek!

- Ez lehetetlen! Ez nem logikus. Ez az ember örült.

- Maga mondta, nem én. Azonkívül az a hely, ahova maguk leszórták, már nem volt üres. Ott már volt szemét. Nem lehetséges, hogy...

- Úristen! Hiszen a mi szemetünknek nem szabad keverednie a magukéval! *Azokon a helyeken* nem lett volna szabad semminek se lennie...

- Ezt meg honnan veszi?

Habozott egy kicsit, aztán szégyenlősen elvigyorodott.

- Évek óta vizsgáljuk a maguk könyvelését. Most is...

- Csakhogy az a könyvelés hamis. Az igazi könyvelés titkosírással íródott, és egy páncélszekrényben őrzik.

Megrázta a fejét, mintha vizet akarna kirázni a füléből.

- Egy szeméttel könyvelése... titkosírással? Mi ez az örület?

- Új főnököt kaptunk - mondtam -, csak ennyi. Tenyerébe temette az arcát.

- Olyan, mint egy rossz álom. Nosza, beismerem, hogy már elég régén ide hordjuk a szemetünket. Észre sem vették, nem igaz? Sőt valami kis plusz hőenergiához is jutottak. Kiszámítottuk, hogy nem lehet baj belőle. Az agy mindenre ügyelt. Tudtuk, hogy a napsugárzásnál nagyobb hő- és fényenergia nem kerülhet a szemét közelébe, és azt is, hogy nem keveredhet más szeméttel, figyelemmel kísértük az önök munkáját, ismertük a könyvelésüket, mindent. Ami történt, az nem logikus, az örültség. Nem tudom, érti-e, amit mondani akarok?

- Én ne érteném? - morogtam rezignáltan. - Csakhogy önök a józan emberi logikát táplálták be a számítógéjükbe. Ez pedig ebben a korban még nem megy.

Felálltam, és Kautzkyra mutattam.

- Ez az ember elkíséri magukat. - A biztosító ember felé mutattam. - Maga is velük megy. A lány itt marad.

- Nem mehetnék én is? - kérdezte a lény. - Elvégre én vagyok a tudós!

- Itt marad! - mondtam keményen. - Kautzky! Leleheti a fegyverét. Menjen, és mulasson meg nekik mindent.

- És ha megtámadnak?

- Nem fogják megtámadni. Nekik legalább olyan fontos, hogy tisztába jöjjenek a dolgokkal, mint nekünk. Igazam van?

- Kétségkívül - mondta Walter, és felkelt. - Gyerünk!

Becsukódott mögöttük az ajtó. A lány szája széle megremegett, mintha nem mert volna megszólalni. S alighanem tőlem félt.

- Mióta csinálják ezt?

- Micsodát? - riadt fel.

- Ezt a mászkálást az időben?

- Nemrégén. Néhány évtizede.

- Ez volt az első, csodálatos ötletük, hogy idehozzák a szemetüket?

- Igen... Illetve nem. Régebben is tettünk egy kísérletét, de akkor még nem volt meg a számítógéj. Csak kis teljesítményű gépeink voltak, és nem ismertünk minden körülményt.

- Igazán?

- Egnéhány rakományt visszajuttattunk a jurakorba. Csak hát... sajnos... miután nem ismertük jól a viszonyokat...

- Ott is elszúrtak valamit, mi? - kérdeztem gúnyosan.

- Hát igen - vallotta be. - Megdőglöttek tőle a dinoszauruszok.

Úgy pattantam fel, mintha bolha csípett volna belém.

- Mit beszél?! -

- Sajnos... nem tudom, egyáltalán szabad-e elmondanom magának... maguknak. De most már mindegy. Elmondtam és kész!

Forgott velem a szoba, mint a ringlispíl.

- És... mi történt azután?

- Kihallak az öslények. Különbén nagy szerencsénk volt.

- Amennyiben?

- Amennyiben azok a fejlődés zsákutcái voltak. Az evolúció nélkülük is ment tovább a maga útján.

Hátradőltem, és most éreztem először, hogy alighanem győzni fogok.

- De mi nem - mondtam keményen - Ha mi is úgy járunk, mint a dinoszauruszok...

Könyörögve kiáltott rám.

- Hallgasson! Mindent el fogunk követni, hogy rendbe tegyük a dolgot.

- Ezt ajánlom is. És nemcsak a *mi* érdekünkben... Ugyanis...

Ebben a pillanatban valaki állon vágott, és ledöntött a lábamról. A lány éleset sikoltott, s ő is a földre zuhant. Mire feltápáskodtam, Hilfgott az asztal túlsó végénél állt kezében a tojásfegyverrel.

- Ha megmozdulnak, végük! Hahaha! Látják, így járnak, ha profival kezdenek ki. Kötözze le a lányt!

- Hilfgott! Maga megőrült. Ha főnök akar maradni...

- Vesztegetünk, vesztegelünk... vagy éppen fenyegetőzünk?

Kénytelen, voltam ismét megkötözni a lányt. És kénytelen voltam felemelt kézzel odaállni a falhoz.

- Most aztán elkapom valamennyiüket! - vicsorgott Hilfgott - Átkozott renitensek és szabotőrök! Leszámolok valamennyiükkel, és visszamegyek oda, ahonnan... azzal az indokkal, hogy... visszamegyek, és ott is rendet csinállok. Lesz vállalás... mindenkiből vallomást csikarok ki... két példányban és három tanúval hitelesítve...

Közvetlenül az orrom előtt hadonászott a tojással. Nem mondhatnám, hogy kellemes érzés volt.

- Lesz néhány kivégzés is - sziszegte - Hazaárulás, állam ellenes összeesküvés... s a többi. Azt fogják vallani, amit mondok. Ha belenéznek a lámpába, összeveszik magukat...

Idáig jutott, amikor valahonnan egy kósza fénysugár röppen be a szobába, kicsapta Hilfgott kezéből a tojást, s szeretve tisztelt főnökömmel a falhoz kente.

Szinte berobbant az ajtó, amikor Kautzky, Jolly, Walter és a biztosító ember berontottak.

- Árulás! - nyögte Hilfgott a falon - Vegyék enyhítő körülménynek, hogy nem történi bajuk. Nem volt szándékomban bántani őket. Őszinte és beismerő vallomást teszek! Honnan tudták hogy?

Kautzky sajnálkozva csóválta a fejét, és kioldozta a lányt.

- Maga profi? És még azt sem vette észre, hogy rajta maradt a szuperpoloska?

Walter leroskadt egy székre, és tenyerébe hajtotta a homlokát.

- Hát ez szörnyű - nyögte. - Ez borzasztó! Hogy tévedhettünk ekkorát? Hiszen az agy mindent kiszámolt.

- Kivéve az emberi tényezőt - mondtam. - Maguknál már nincsenek... ilyenek? - és az engedelmesen a sarokba vonult Hilfgottra mutáltam.

- Lehet, hogy ebből a szempontból nem is változott olyan sokat a világ?

- Ezt magának kell tudnia - mondtam - Most már láttak mindent. Mit akarnak csinálni?

- Természetesen jelentünk mindent az Akadémiának. Megvitatjuk és...

- Stop - vágtam közbe -, tudják maguk mi az idő?

- Az idő? Hát... tulajdonképpen járunk benne, de nem ismerjük a lényegét.

- Akkor figyeljen ide - mondtam - Én sem vagyok bölcsebb maguknál, ami természetes is.

Mégis felhívnám a figyelmüket valamire. Ha ez az izé itt marad, vagy pláne újabb

rakományokat hoznak, beláthatatlan következményekkel járhat nemcsak ránk, hanem magukra is. Nem látok a jövőbe, és nem is vagyok rá kíváncsi, de maguk is csak az én jövőmmel látják, a sajátjukét nem. Mostanáig, gondolom, semmi bajuk nem származott abból, hogy ide rakták a hulladékukat. Mondom: mostanáig. De ki tudhatja, mi lesz holnap? Vagy holnapután. Ha ez a kulimász előnti a földet, és nyomorékká teszi a géneinket. S ezeket a nyomorék géneket mi *maguknak* ajándékozzuk. Ingyen és bérmentve. Mi lesz, ha holnap, a *maguk holnapjában* üt vissza az ajándékuk? Lehet hogy mire visszaérnek Numába, vagy hogy az ördögbe hívják megszületnek az első púpos vagy gyengeelméjű gyerekek a mi, illetve a saját maguk ajándékaképpen. Értik, mire gondolok?

- Persze - suttogta Walter. - Természetesen.

- Lehet, hogy *járni* lehet az időben, de szórakozni nem lehet vele! Mondják meg a számítógégyeknek, ha legközelebb találkoznak vele. Most pedig elmehetnek. Tessék, itt a fegyvere! És vigyék vissza a szemetüket. Nos?

Walter megcsóválta a fejét.

- Nem tudom. Parancs nélkül nem tehetem.

- Annak ellenére sem, amit látott, és amit mondtam maguknak?

- Annak ellenére sem. Csak az Akadémia elnöke adhat utasítást. Ez kormányprogram, és önhatalmúlag nem rúghatom fel.

- Akkor hívja fel ezen a szuperpoloskán!

- Ezen nem lehet. Vissza kell mennünk: hogy beszélni tudjak vele. De megígérhetem, hogy... hogy mindent elmondok neki, és... A többiek felvételeket is készítenek.

- Maga szerint meddig tarthat ez a hercehurca?

- Nem tudom - suttogta -, attól függ, milyen elfoglalt az elnök.

- Én mozgalmat szervezek - mondta lelkesen a lány - Mozgósítom a sajtót a kommunikációs szisztémákat, a...

- Aminek a szemetjét megint csak ide hozzák. Elvinne neki egy levelet?

- Kinek? - hőkölt vissza Walter.

- Az Akadémia elnökének. Elvinné?

- Hát... végül is... nincs megtiltva.

- Várjon egy percig - Ezzel kivettem egy fehér levélpapírt a fiókomból, firkantottam rá néhány sort, és átadtam neki. - Tessék nyomja a kezébe és üdvözlöm az utódokat. Most pedig elmehetnek.

A lány rám mosolygott és én még ma is őrzöm a mosolyát.

Már az ajtónál jártak, amikor a biztosító ember pillantása a némán figyelő Hilfegottra esett.

Elmosolyodott, és ráfogta a pisztolyát.

Hilfegott felsikoltott én felordítottam.

A kicsapó sugár körülölelte Hilfegottot, aki elnyúlt a fal mellett és hangos hortyogásba fogott.

- Nem lesz több gondjuk vele - mondta Walter, és búcsút intett.

Addig ültünk némán, magunkba roskadva amíg a halványlila fények semmivé enyésztek, és a hajnal első sugarai beszöktek az ablakon.

A reggeli órákban Hilfegott eltűnt. Titkárnöje telefonálta rémulten, hogy amint felébredt felpattant egy dzsipre és anélkül, hogy jelentette volna távozását a keltes kapu korlátját áttörve felszívódott a környék forgatagában. Tíz óra körül Brenton vert fel a szundikálásomból.

- Főnök, győztünk! - ordította és táncra perdült szobám közepén. - Eltűnt a hulladék!

Nincsenek sehol a szeméthegek! Még az aprítót is kipucolták! Olyan fényesek a kések, mintha vadonatújjak lennének.

Most éreztem csak, micsoda pokoli, ólmos fáradtság nehezedik rám.

Brenton elismerően rám nevetett.

- Csak azt tudnám, hogy mit írt abban a levélben. Milyen varázsszavakkal bűvölte meg őket?
- Nem írtam semmi különöset - mondtam az igazságnak megfelelően - Egy kicsit talán megfenyegettem őket. Csak három sort írtam ha jól emlékszem: "Lehet, hogy kinyírtok bennünket, de magatokat is kinyírjátok. Mi nem vagyunk dinoszauruszok. Mi azonosak vagyunk veletek."

Hat igen. Ezt írtam. Ennyire egyszerű volt az egész. A befejezéshez tartozik még, hogy Hilfgott néhány hét múlva előkerült. Egy szerzetesrend tagjaként, amint az örök béke mellett agitált. Rajtunk kívül senki nem tudta, mi történt vele.

Én továbbra is a második ember vagyok a Hulladékgyűjtő és Feldolgozó Állomáson, bár amíg az új főnököt ki nem neveztk, én viszem az ügyeket. Csak hát belőlem sosem lehet első. A második emberek mindig másodikak maradnak, hiszen valakinek húznia is kell az igát.

Néha összeülök Brentonnal, beszélgetünk és olvassuk a napisajtót. Főleg a felmentések és kinevezések rovatot.

Megpróbáljuk kitalálni, ki lesz az új főnökünk.

Vass Mihály rajzai

<http://lorinczl.fw.hu/>